

๑

ผู้หญิง...หน้าเหมือน

‘ตายๆ ภูตายแน่!’

หญิงวัยกลางคนรูปร่างอวบอัดไปทุกส่วนลัดเดินหอบสังขารกระຍ່อง
กระแ่งมาตามบาทวิถีรอบนอกขององค์พระ

‘องค์พระ’ เป็นคำเรียกสั้นๆ ที่คนในท้องถิ่นเรียกจนติดปาก นามเต็ม
ของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งตั้งตระหง่านเป็นศรีแห่งเมืองนครปฐม คือ ‘องค์
พระปฐมเจดีย์ แห่งวัดพระปฐมเจดีย์ราชวรมหาวิหาร’ นั่นเอง

หล่อนเดินรำพึงรำพันถึงชะตากรรมในกาลหน้าของตนในใจ...มันยำเ้า
เพียงไหนที่หล่อนผลอปล่อยให้คุณหนู ทายาทตระกูล ‘พรรณนิรมย์’ คลาด
หายไปจากสายตา

‘อ๊วย ทำไมนางเพื่อมันถึงได้โง่เง่าถึงเพียงนี้ ทำไม! แค่คุณหนูผึ่งคน
เดียวยังปล่อยให้คลาดสายตาไปได้!’

ระหว่างเดินสบถด่าตัวเองในใจ สายตาของนางเพื่อก็กวาดมองไปโดย
รอบ พลังถามแม่ค้าพ่อค้าที่นั่งแผ่กระจาดผักหญ้าอยู่ริมทางด้วยสีหน้า
ไม่สู้ดีนัก

“แม่อาบ เห็นคุณผึ่งบ้างไหม!” หล่อนถามแม่ค้าขายผัก ด้วยหมดหนทางหาตัวช่วย

“เอ๊ะ แม่เพื่อนี่...เมื่อกี้ฉันยังเห็นแกเดินตามคุณหนูผึ่งตัวยๆ แล้วทำไมถึงได้ปล่อยให้เธอคลาดสายตาไปได้เล่า”

นางเพื่อหงุดหงิดกับถ้อยคำตอกย้ำของแม่ค้าขายผัก

“แล้วตกลงว่าแกเห็นคุณหนูเดินผ่านมาตรงนี้อีกไหมเล่า! ตอบมาสั้นๆ พอเห็น...หรือไม่เห็น”

“สาวสวยอย่างคุณหนูผึ่งนี่รีจะมาเดินเจตนาอยู่ในย่านของสดอย่างนี้ แกล้งไปดูทางแพ่งหินแพ่งพลอยทางโน้นนู่น” แม่อาบชี้มือไปทางทิศตะวันออก ถัดไปจากองค์พระ “พวกหนุ่มๆ สาวๆ ชอบไปรวมตัวกันอยู่แถวนั้น คุณหนูผึ่งเธอใส่ชุดเสียดแทงสบลูกตา หาไม่ยากหรอกแม่เพื่อ”

“เออๆ ชอบใจ ฉันไปละ”

“ไม่ซื้อผักอีกสักกำรึ” แม่อาบยกชะอมกำหนึ่งขึ้น บอกให้รู้ว่าแกเหลือผักกำสุดท้ายในกระจาด

“โห! ยัดเยียดจริงเชียว ซื้อมาจนจะทอดไข่ได้สามสี่กระทะแล้ว... คนยิ่งร้อนใจอยู่ ไปละแม่อาบ!”

ในรถยุโรปยี่ห้อมอริสส์ครีมอ่อนคันหนึ่ง หลังจากสองหนุ่มสาวได้พูดคุยตามประสาคนรักไม่นาน อาการของสตรีวัยกำดัดก็ค่อยๆ ถูกฝ่ามืออ่อนนุ่มของบุรุษผู้มีอายุมากกว่าห้าปีปลดเปลื้องลงจนเผยให้เห็นหัวไหล่และเนินอกอวบอิม ดูสวยสะพรั่งสมวัยสิบเก้าปีของสาวสวยทลายทระกูลอันมันคงและมั่งคั่ง หนึ่งในชาติสกุลระดับสังคมชั้นสูง...

‘ภุมวาริ พรรณภิรมย์’ ...นี่คือนามอันไพเราะต้องจิตบุรุษเพศทุกคนที่ได้ยลยิน และจะยิ่งกว่านั้นหากใครได้มีโอกาสพิศความงามของหล่อนด้วยสายตาของตัวเอง

“พอเถอะค่ะ ประเดี๋ยวมีใครผ่านมาเห็นเข้า ผึ่งจะเดือดร้อนนะคะ

คุณภาส”

เสียงลมหายใจพืดพาดแผ่วเบาจรดอยู่บริเวณลำคอระหงของหญิงสาว... หล่อนยกมือขึ้นปิดป้องร่างหนาที่ถ้าโถมเข้ามาอย่างกระหายน แต่ก็เป็นเพียงท่วงท่ากระมิดกระเมี้ยนเท่านั้น... หาได้ต้องการให้ชายหนุ่มรูปงามตรงหน้า ผละออกไปจากตัวเสียเมื่อไหร่

“อีกนิดนะ... นะครับคุณผึ่ง” สายตาเล้าโลมวาววับเป็นประกายของชายหนุ่มพาหญิงวัยก้ำกั๊ตต่ออันตรายได้ทุกวินาที “คุณสวยถึงเพียงนี้ ใครได้ไปเซยชม ผมคงตรมจนทนมิได้เป็นแน่”

“ปากหวานอย่างกับพระเอกลิเก” หญิงสาวแก้มยักฝ่ามือผลักแก้มออกกว้างของชายหนุ่มให้ถอยห่าง

“คุณภาสครับ คุณภาส!”

เสียงที่ซัดอารมณ์ลิเน่หาทำให้หม่อมหลวงภาสกรต้องผินหน้ามองผ่านกระจกรถไปยังผู้ติดตามคนสนิทด้วยความขุ่นเคือง ประหนึ่งถูกใครมาดึงของหวานไปจากลำรับของตัวเอง

มิใช่เพียงชายหนุ่มผู้กระสันในความต้องการลิ้มรสลิเน่หา... หญิงสาวเจ้าของริมฝีปากแดงแสบถูกตาก็ปล้นหันใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งความไม่พอใจไปยังนายยศ คนสนิทของชายหนุ่มคนรักในเวลาเดียวกัน

“มึงมีอะไรวะ!” หม่อมหลวงภาสกร อภัยรัถน์ ถามคนสนิทด้วยสีหน้าขุ่นเคือง “กูบอกให้มึงยืนดูต้นทางอยู่เฉยๆ มิใช่รี แหกปากหาสวรรค์วิมานอะไร!”

“คุณภาสครับ กระผมเห็นหน้าเพื่อเดินผ่านมาทางต้นซอยนั่นครับ”

คำกล่าวของคนสนิทส่งผลให้ภุมวารมีสีหน้าตื่นตระหนก หล่อนรีบผลักร่างของภาสกรออกจากตัว

“คะ... คุณภาสครับ! กะ... แก่ทำท่าเหมือนจะเดินมาทางนี้ด้วยนะครับ”

หม่อมหลวงภาสกรผละตัวมานั่งนิ่งๆ ตรงข้ามกับภุมวารที่เอี้ยวตัวไปมองทางหลังรถ... และเห็นนางเพื้อ แม่บ้านอาวุโสในบ้านหล่อนกำลังเดินตรง

มาทางนี้จริงๆ เบื้องหน้านั้นถึงแม้จะมีฝูงชนที่เปรียบได้ดั่งม่านพรางทางเดิน แต่ก็มียักษ์บางตาเท่านั้น!

“ไอ้ยศ! ไอ้หมาตาบอด!” ภุมวารีสบถด่าคนชั่วร้ายของคนรัก “ฉันบอกแล้วไงว่าให้ดูต้นทางให้ดี ทึ่ม!”

นายยศยืนทำท่าสำนึกผิดพร้อมก้มหน้าก้มตาล้ายกับจะขอโทษ แต่เมื่อสายตาปราดไปเบื้องหน้า เห็นนางเพื่อกำลังเดินหน้ามุ่มยรวจะตรงมาทางนี้จริงๆ เขาก็ยังยืนเถ่อทำอะไรไม่ถูก

หม่อมหลวงภาสกรยกฝ่ามือขึ้นลูบหน้า เรือยลงมาตามจมูกโด่งเป็นสันและกลีบปากบาง ก่อนจะผินหน้ามาทางหญิงคนรัก แล้วเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงกลัดกลุ้ม

“คุณผึ้งกลับไปก่อนก็ได้ครับ ผมไม่อยากให้คุณเดือดร้อน” เขาพูดสร้างภาพไปเช่นนั้น หากความจริงแล้ว เขาต่างหากที่ไม่อยากเดือดร้อน เพราะทุกวันนี้ก็แทบจะต้องเดินเอาปี๊บคลุมหัวอยู่แล้ว เรื่องที่บิดาหมกมุ่นอยู่กับการพนัน จนทำให้บ้านแทบไม่เหลือทรัพย์สินมีค่าเก็บไว้ดูต่างหน้ากันเสียแล้ว

ภุมวารียังคงถลึงตามคอเสื้อนายยศไม่เลิก ก่อนที่ห่อหุ้มจะถอนจนแล้ว ทำกระพืดกระพืด ยังไม่ทันเพียงพอในความสุนทรีย์ นางเพื่อก็ี่สะเหล็นเดินตามมาถึงที่นี้เสียแล้ว

หญิงสาวเปิดประตูพรวด สนโครมเข้ากับนายยศ จนคนสนิทของภาสกรถอยหลีกออกมาจากวิธของห่อหุ้มไม่ทัน

“คุณผึ้งครับ!” ภาสกรชะโงกหน้าออกมาทางหน้าต่างรด “คราวหน้าได้พบกันอีกนะครับ ผมจะให้ไอ้ยศนำจดหมายไปส่งที่เอื้อยนะครับ คุณต้องมาพบผมให้ได้นะ”

ชายหนุ่มมีความสามารถในการส่งสายตาวีจวน ให้หญิงสาวอ่อนเยาวลงในพริบตา อารมณ์ขุ่นข้องของภุมวารีบัดนี้หลงเหลือเพียงรอยยิ้มหวาน เมื่อรู้ว่าอีกไม่ช้านาน ภาสกรจะต้องร่อนจดหมายผ่านป่ามาถึงห่อหุ้มอีกเป็นแน่

“ค่ะ คุณภาส...ผั่งไปก่อนนะคะ”

ภุมวารีรีบจุมพิตทางอากาศจากหม่อมหลวงภาสกรมา แล้วหล่อนก็รีบเดินฉับๆ เข้าสู่ทางเดินคับแคบซึ่งพาไปยังทางออกสู่ถนนรอบองค์พระปฐมเจดีย์ แล้วรีบสาวเท้าเดินไปรอนางเพื่อยังตลาดองค์พระ เพื่อลงให้ข่าวอาวูโสประจำบ้านเชื่อว่าหล่อนไม่ได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนทิศไปไหนเลย นางเพื่อต่างหาก...ที่ประสาธตาเลื่อม มองไม่เห็นหล่อนซึ่งยืนรออยู่นานแล้ว

หญิงสาวเร่งฝีเท้าไปพลาง ริมฝีปากก็สบถด่าบ่าวไปพลาง หล่อนนึกแค้นที่นางเพื่อบังอาจมาขัดขวางความสุขของหล่อนอยู่ร่ำไป วันดีคืนดีก็เสนอหน้าไปฟ้องคุณเกรียงไกร เจ้าของคฤหาสน์และผู้สืบทอดมรดกจากบรรพบุรุษสกุลพรรณภิรมย์ จนถูกเรียกว่า ‘มหาเศรษฐี’ แห่งนครชัยศรี

สิ่งที่สำคัญไปกว่าการที่เขาได้เป็นมหาเศรษฐีเกรียงไกร พรรณภิรมย์ก็คือการที่เขาได้เป็นบิดาของภุมวารี บุตรสาวเพียงคนเดียวที่เขาทั้งรักทั้งหวังยิ่งกว่าไขในหิน

ภุมวารีแลเห็นโรงตลาดตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า ภายในใจยังนึกด่านางเพื่อไม่เลิกรา หล่อนเร่งฝีเท้าก้าวเดินฉับๆ จนนับไม่เป็นจังหวะ แต่ยิ่งรีบก็ยิ่งเหนื่อย ยิ่งเหนื่อยก็ยิ่งหงุดหงิด

พลັก!

“โอ๊ะ...ไฉ้ย!”

ด้วยความรีบร้อนประหนึ่งไฟลนกัน จึงทำให้ภุมวารีชนเข้ากับรถเข็นขนผักของสตรีผู้หนึ่งซึ่งเข็นอย่างทุลักทุเลมาจากอีกฟาก ทั้งสองหงายเงิบล้มลงไปกับคนละทาง ผักหญ้าในม่านตาข่ายและเข่งสานกระเด็นกระดอนลงมาบนพื้น

ภุมวารีมองเรียวखाชาวฟองของตน บัดนี้มันเปื้อนน้ำที่ขังอยู่บนพื้นและมีกลิ่นเหม็นคุ้ง หญิงสาวแทบจะหวีดร้องออกมา แต่ก็ทำเพียงปราดมือชี้ไปที่สตรีในชุดสีน้ำเงินตัวเก่ามอซอ ตะเบ็งเสียงด่าแว๊ดๆ พานให้แม่ค้าพ่อค้า

ในโรงตลาดหันมามองเป็นตาเดียว

“อ๊า! เดินไม่ดูตาม้าตาเรือ! แกดูซิ เลื้อยผ้าซาแข้งฉันเลอะเทอะหมดแล้ว!”

สตรีอีกฝ่ายผู้มีผ้าขาวม้าโพกศีรษะบดบังใบหน้าไว้ครึ่งหนึ่งนั่งกองอยู่กับพื้น ก่อนจะค่อยๆ ยืดกายขึ้น ยกมือไหว้ปลุกๆ ด้วยความตกใจ

“อะ...ฉันขอโทษค่ะ ฉันให้วัลละคะคุณผู้หญิง” เสียงของหล่อนบ่งบอกให้รู้ว่ากำลังหวาดผว ชั่วหนึ่งวินาทีที่ภุมวาริสัมผัสได้ว่าหญิงผู้นี้ยังสาว อายุน่าจะไล่เลี่ยกับตัวเองด้วยซ้ำ น้ำเสียงของหล่อนอ่อนหวาน แต่สิ้นพร่าไปด้วยความตระหนก “ยะ...อย่าเอาเรื่องฉันเลยนะคะคุณผู้หญิง ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ค่ะ”

ภุมวาริเฝ้าริมฝีปากแน่น เรียวนิ้วยาวเลื่อนลงมาชี้ร่องเท้าสีขาวของตัวเองซึ่งขัดจนขึ้นเงาวาววับ

“แกดูนี่...ดู!” หล่อนถลึงตาใส่สตรีที่ทำเพียงนั่งก้มหน้าหลบโทสะร้าย “ดูผลของความซุ่มซ่ามของแกซะ ดูสิ!”

หล่อนยังคงนั่งก้มหน้าด้วยความยำเกรง...ภาพนั้นทำให้ภุมวารินึกเดือด

“ฉันบอกให้แกดูไง มีตาหรือเปล่าไงเฮ้อ!”

ภุมวาริยื่นมือไปดึงผ้าขาวม้าออกจากศีรษะหล่อน จนกระทั่งใบหน้าของหญิงผู้น่าสงสารปราศจากสิ่งปกป้อง จากนั้นฝ่ามือของคุณผู้หญิงแห่งสกุลพรรณภิรมย์ก็ปาดไปจับคางของหล่อนเชิดขึ้น หมายถึงมองหน้าของผู้หญิงคนนี้ให้ชัดๆ

แต่ในวินาทีที่ท้วงหน้าขาวของหญิงสาวเข็นรถชนผักแห้งขึ้นด้วยเรียวแรงของภุมวาริ

“คะ...คุณผู้หญิงขา อย่าเอาเรื่องฉันเลยคะ...คะ คุณผู้...!”

ทุกเสียงเสียบลงในฉับพลันทั้งด้วยความตกใจระคนกับความไม่คาดฝัน หญิงทั้งสองที่กำลังประจันหน้ากันต่างตกอยู่ในภวังค์ รวบรวมอยู่ในความฝันที่ไม่มีวันเป็นจริงไปได้!

“ละ...หล่อน!”

ริมฝีปากของภุมวาริ์อ้ากว้าง...หล่อนดึงมือกลับจากวงหน้าของอีกฝ่ายด้วยความตกใจ!

“หะ...ทำไมหล่อน!” หญิงสาวส่ายหน้า เอามือขี้ตาแล้วลื้มขึ้นอยู่หลายครั้ง แต่ถึงกระนั้นหญิงผู้มีสีหน้าตกตะลึงพริ้งเพริดก็ยังมีใบหน้าน่าละม้ายคล้ายคลึงกับตัวหล่อน ชนิดที่เรียกได้ว่า...ประหนึ่งแฝดพี่แฝดน้องก็ไม่ปาน

ในความตกใจผสมกับความไม่คาดฝัน หญิงสาวเข็นรถชนผักก็รีบคว้าผ้าขาวม้ามาโพกศีรษะคลุมหน้าตามเดิม แล้วรีบลงมือเก็บผักหญ้าที่กระเจายอยู่รอบๆ ใส่เข่งสานอย่างร้อนรน จากนั้นก็เข็นรถหนีไป

ครั้นภุมวาริ์หลุดจากภวังค์แห่งความไม่คาดฝัน หล่อนก็ตะเบ็งเสียงเรียกผู้หญิงคนนั้นซึ่งกำลังหนีไปให้พ้น แต่ขณะที่คุณหนูแห่งสกุลพรรณภิรมย์กำลังจะวิ่งตาม...สายตาคมกริบของหล่อนก็เลื้อยไปเห็นนางเพื่อกำลังเดินตรงเข้ามาทางท้ายตลาดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด หล่อนจึงจำเป็นต้องชะงักฝีเท้าไว้ แม้ในใจจะนึกตระหนกถึงผู้หญิงหน้าเหมือน ที่ใบหน้าและสรรพางค์กายแทบทุกส่วนคล้ายคลึงกับหล่อนดังคนในกระจก!

หญิงสาวในชุดม่อฮ่อมตัวเก่าเลี้ยวออกมาจากเหตุการณ์ที่หล่อนไม่เคยคาดคิดว่าจะได้ประสบ...หล่อนยืนหอบหายใจพักเหนื่อยที่ตึกด้านหลังตลาดสดครู่เดียวเท่านั้นหล่อนก็ได้ยินเสียงเสียงหนึ่งดังขึ้น หญิงสาวหันไปมองด้วยความตกใจอีกครั้ง

“นวล มาทำอะไรอยู่ตรงนี้จะ”

เป็นเสียงนุ่มนวลอ่อนโยนของชายหนุ่มวัยยี่สิบสอง ผิวคล้ำแดด แต่ใบหน้าหล่อเหลาด้วยจมูกที่โด่งเป็นสันโดดเด่นมาแต่ไกล คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันด้วยความสงสัยว่าคนรักของตนกำลังยืนทำอะไรอยู่ ณ ที่แห่งนี้

“พี่จักร...” หญิงสาวผู้มีชื่อเสียงเรียงนามเพียงหนึ่งพยางค์ แต่มีความหมายทั้งดงามเอ่ยเรียกคนรักที่พากันหอบผ้าหอบผ่อนมาจากอยุธยา น้ำเสียง

ของหล่อนสิ้นพร่าจนแทบฟังไม่ได้ศัพท์

“พี่จักรจะ...ฉันเห็นผู้หญิงคนหนึ่ง” นวลรีบพูด วงหน้าอาบเหงื่อเป็นมัน “หน้าเธอเหมือน...”

เสียงรถเข็นชนผักระแทกพื้นดังเลียดหูมาจากด้านหลัง ส่งผลให้คนที่ทั้งคู่ยุติการสนทนา และเหลียวไปมองทางต้นเสียงแทบจะพร้อมเพรียงกัน

“พวกเอ็งสองคนมายืนทำอะไรอยู่ตรงนี้” พ่อค้าผักวัยกลางคนทำหน้านิว้คิ้วขมวด “งานการไม่มีทำกันแล้วรี เพ็งมาทำได้สองวันก็คิดอยู่เสียแล้ว!”

จักรรีบยกมือไหว้พร้อมส่ายหน้าปฏิเสธด้วยท่าที่เจียมตนตามสถานะทางสังคมที่ต้อยต่ำกว่าใครในย่านนี้

“มะ...มิได้ครับลุง เมียผมไม่สบาย” จักรบดไปก่อน “เมียผมแค่เย็นพักอีกประเดี๋ยวเราก็จะกลับไปทำงานกันต่อครับ”

“อ่อนแออย่างกับลูกเบ็ดลูกไก่!” พ่อค้าหน้าเข้มไม่พินต้องด่าตามประสาคนตลาด “ถ้าเจ็บบอดๆ แดดๆ แบบนี้ก็กลับบ้านไปเสียเถิด ที่นี้งานเยอะ วุ่นวายกันไปหมด หน้อยแน่...มายืนอู้กันอยู่ตรงนี้!”

“จะ...ฉันไหว้จะขอลุงจำ ฉันจะรีบกลับเข้าไปส่งผักเดี๋ยวนี้เลยนะจ๊ะ” นวลรีบเบี่ยงตัวไปคว้าด้ามเข็นแล้วกระชับจนแน่นอุ้งมือ ก่อนจะรีบเข็นรถไปส่งผักตามร้านที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก

นางเพื่อหน้าถอดสีทันทีคล้ายกับเห็นผีอย่างไรรอย่างนั้น...หล่อนนึกดำตัวเองก่อนจะถูกผีปากคมกล้าของคุณหนูแห่งพรรณนิรมย์สยดสำ

“บ้าเพื่อ!” นั่นไง...เสียงแหลมแผดดังเสาบแก้วหูบาววัยกลางคนเข้าให้แล้ว “มัวแต่ไปเดินเถลไถลที่ไหนมา! ฉันยืนรอจนขาแข็งอยู่ตรงนี้ตั้งนาน ตาตุ่มฉันระบมไปหมดแล้วนะ!”

นางเพื่อพูดไม่ออก เหมือนก้อนตะลึงอัดแน่นอยู่ที่ลำคอ

“ชะ...ขอโทษค่ะคุณหนูพี่ อีฉันเองก็เดินตามหาคุณหนูเสียขาพลิกเลยนะค่ะ”

“จะเดินหาทำไม! จันทน์ยืนรอหล่อนอยู่ตรงนี้ไง” เสียงของภุมวาริสร้าง ความอับอายให้แก่นางเพื่อจนแทบจะเอาตะกร้าที่คล้องแขนยกขึ้นครอบ ศีรษะ...พ่อค้าแม่ค้าย่านนี้รู้จักเกิดพิวๆ กับที่รู้จักนิสัยของคุณหนูผู้นี้แหละ

“กลับบ้านกันเถอะค่ะคุณหนู”

ภุมวาริถลึงตา “ฉันจะกลับตั้งแต่เช้าโมงที่แล้วแล้วละ!”

หญิงสาวสะบัดตัวเดินออกไป แสร้งทำอารมณ์ขุ่นเคือง...ทั้งที่รู้ว่าป่าว วัยกลางคนผู้นี้มิได้มีความผิดในข้อหาอันใดเลย แต่ถึงกระนั้นคุณหนูแห่ง พรรณนิรมย์ก็มิได้ละอายใจกับการกระทำของตัวเอง มิหนำซ้ำยังนึกขี้มหยัน อยู่ในใจว่า นี่แหละหนา...เกิดมาเป็นบ่าว ก็ต้องมีเนื้อสมองน้อยตั้งแต่เด็กยันแก่!

ในความสับสนใจที่ความลับของตัวเองมิได้เป็นที่ลวงรู้ ภุมวาริก็ครุ่นคิด ถึงเรื่องประหลาดภายในใจ เมื่อดวงหน้าของหญิงผู้นั้นผุดขึ้นมา เหตุใดถึงได้ มีใบหน้าละม้ายคล้ายคลึงกับหล่อนเช่นนี้ หากสลัดคราบสกรปรกและฝุ่นบน ใบหน้านวลผ่องออกไป แม้คนเข็นรถขนผักก็มิได้มีความแตกต่างอันใดไป จากตัวหล่อนเลยแม้เพียงกระเปียดนิ้ว!

ชายหนุ่มพาหญิงสาวเดินขึ้นบันไดของบ้านใต้ถุนสูงที่เก๋ไย้เย่ ทันทีที่ เปิดประตูบ้าน กลิ่นอับก็พวยพุ่งออกมากระทบจมูกจนหนุ่มสาวถึงกับผงะ

“ขอโทษนะ” น้ำเสียงของนวลบ่งบอกว่าหล่อนรู้สึกผิด “พี่จักรจะ เมื่อเข้า นวลรีบตามพี่ออกไปส่งผักจนไม่ได้ปิดกวาดเช็ดถู เพียงแค่หุงข้าวต้มไว้เท่านั้นเองนะ”

จักรหันมามิ้มให้หญิงคนรัก เหงื่อไคลแห่งความเหน็ดเหนื่อย ความ อ่อนล้าทั้งหลายทั้งปวงมลายหายไปทันทีที่ได้ยินเสียงของ ‘นวล เนื้อทอง’ ของเขา

“ไม่เป็นไรจะนวล” ชายหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน มิได้แสดงท่าที ไม่พอใจใดๆ ออกมา “นวลไปอาบน้ำให้สบายตัวก่อนเถอะ เดี่ยวพี่จะกวาดบ้าน ให้เอง”

“แต่หน้าที่นี้เป็นของ...”

ชายหนุ่มยกนิ้วมือขึ้นแตะที่ริมฝีปากของนวล ก่อนจะลดลงไปลูบเรียบคางรูปไข่ พร้อมกับยิ้มอย่างพึงพอใจที่ได้เป็นเจ้าของหญิงสาวผู้เต็มไปด้วยความงดงาม...ทั้งร่างกาย และหัวใจอย่างนวลคนนี้

“พี่ทำเอง...วันนี้นวลดูเพลียมาก เดี่ยวพี่จะจุดพินอุ่นข้าวต้มให้ นวลจะได้รับนอนพักผ่อน” หนุ่มคนรักโอบกอดหญิงสาวไว้แนบแน่น ฝ่ายหญิงก็มีได้มีทำที่รังเกียจกับเนื้อตัวสปรกและกลิ่นผักกลิ่นหญ้าที่ติดตามเนื้อตัวเธอ ล่อนกลับโอบแขนตอบรับความปรารถนาดี แล้วยิ้มอย่างตื่นตื่นแบบแพงอกกว้างอันอบอุ่นของผู้ชายคนนี้...คนที่หล่อนรักหมดหัวใจ

ทำน้าหลังบ้านปุด้วยไม้กระดานธรรมดา และมีบันไดทอดลงไปในน้ำ นวลเดินลงไปนั่งกลางบันไดพรางทอดสายตามองไปยังบ้านเรือนฝั่งตรงข้าม พวกผู้หญิงวัยกำดัดรุ่นราวคราวเดียวกับหล่อนมักส่งคำทักทายมาทุกครั้งที่ได้เจอ บางทีหากมีเวลามากหน่อยพวกหล่อนก็จะลงมาลอยคอ หรือไม่ก็แข่งกันว่ายน้ำมาแข่งคุยกับหญิงสาวฝั่งนี้ บางครั้งก็ลอยคอกันอยู่ในน้ำ จนชายหนุ่มคนรักต้องเดินออกมาตามด้วยเกรงว่าหล่อนจะตัวเปียไปเสียก่อน

หลังจากหญิงสาวขึ้นมานอนทำ ลัดฝืนหญ้าประมาณสองสามก้าวขึ้นบันไดมานอนบ้าน จักรก็ถอดเสื้อผ้า นุ่งผ้าขาวม้าผืนเก่า แล้วเดินลงไปอาบน้ำบ้าง พวกผู้หญิงฝั่งโน้นที่ยังคงลอยคอกอยู่ไม่ไกลต่างพากันกระซิบกระซาบ และหัวร่อต่อกระซิก ตอนแรกๆ จักรก็เขินจนหน้าแดง ไม่กล้าลงไปอาบน้ำ เวลาที่พวกหล่อนอาบ แต่อยู่มาได้หนึ่งสัปดาห์เขาก็เริ่มชิน เวลาลงมาที่ท่า เขาก็มักจะส่งยิ้มไปให้สาวๆ พวกนั้นก่อนจะทุ่มตัวลงสู่ผืนน้ำน่านครชัชศรี แล้วโยนผ้าขาวม้าขึ้นพาดบนท่า เรียกเสียงกรี๊ดกร๊าดและเสียงหัวเราะจากพวกหล่อนได้ไม่เว้นวัน

เมื่อพ้นเวลาอาหารค่ำไปแล้ว...จักรก็ทำหน้าที่ปิดประตูลงกลอน ปิดที่นอนกางมุ้ง ขณะที่นวลล้างถ้วยล้างชาม จากนั้นสองหนุ่มสาวก็เข้านอน ตะเกียงดวงน้อยสาดแสงกระทบเรือนร่างของคนทั้งคู่เพียงสลัวๆ...ร่างทั้งสอง

โอบกอดกันแนบชิด ความอบอุ่นเช่นนี้ดำเนินมาได้สามปีแล้วนับแต่ทั้งคู่ได้พบกันที่บ้านเกิด เมืองอยุธยา

‘เราไปอยู่ที่นครปฐมกันนะนวล พอเริ่มตั้งตัวได้ก็ย้ายเข้าบางกอก’

หลังจากคำพูดนี้ผ่านไปได้ไม่นาน ทั้งคู่ก็พากันย้ายมาอยู่ ณ ที่แห่งนี้

‘ที่จะทำให้เราสองคนมีชีวิตที่สุขสบายขึ้น พี่จะไม่ยอม...ให้นวลต้องทนลำบากอยู่กับพินานหรือ พี่สัญญา’

ตลอดเวลาที่ผ่านมาหญิงสาวไม่เคยภูมิใจกับคำสัญญานั้นมากเท่ากับ ความซื่อสัตย์ที่ชายหนุ่มมีให้หล่อน...ไม่ว่าหล่อนกับเขาจะต้องลำบากลำบากกันแค่ไหน และแม้ว่าจักรจะไม่เคยเอ่ยขอคำสัญญาจากนวล ทว่าหล่อนก็เอื้อนเอ่ยออกมาด้วยความเต็มใจ

‘ฉันจะรักพี่จักร และจะอยู่กับพี่จักรตลอดไป ไม่ว่าเราจะต้องลำบากยากแค้นกว่าที่เป็นอยู่สักเพียงใด นวลสัญญาจะพี่จักร...ต่อให้มีสิ่งใดมาพรากเราออกจากกัน นวลก็จะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้กลับมาอยู่กับพี่อีกครั้ง นวลสัญญาจะ’

คำสัญญาที่งดงาม ล้ำค่ายิ่งกว่าเพชรราคาเหยียบแสน

หากใครจะรู้แล้วว่า...วันหนึ่ง...

‘คำสัญญา’ ของหล่อน..จะกลายเป็นเพียงลมปาก

เมื่อพากฟ้าเบื้องบนได้ลิขิตเอาไว้แล้ว...ว่าชีวิตของนวลถูกขีดให้เดินไปบนเส้นทางที่ไม่มีผู้ใดรับรู้และคาดการณ์มาก่อน

‘โศกนาฏกรรม’ ...จะพรากหล่อนไปจากเขา!

หมดสิ้นภาระอันหนักอึ้งของนางเพื่อทันที เมื่อรถเมอร์ซิเดสสีขาวคันงามเลี้ยวเข้ามาจอดเทียบหน้าคฤหาสน์พรรณนิรมย์

เอื้อย ลูกสาวของนางเพื่อนั้นแหละที่จะต้องเป็นผู้แบกรับกรรมต่อไป เมื่อภูมวาริเปิดประตुरถ แล้วก้าวลงมายืนสะดุ้งอยู่ข้างรถ ก่อนจะเดินกระแทกกระทั้นซึ่งทำจนเป็นนิสัยเข้าไปในตัวตึก

หญิงสาวผ่านส่วนหน้าของตึกสีครีมสว่าง สู่ห้องโถงขนาดมหึมาที่ปูพรมฝรั่งเสลดทรงกลมผืนใหญ่ เบื้องบนคือแซนเดอเลียร์สีทองเปล่งประกาย เหลืองนวลลอยบนเพดานสูง บันไดใหญ่ทอดวนขึ้นไปสู่ชั้นสองและสาม บรรยายากศหุหรรหาเหล่านี้กลับเป็นลิ่งธรรมดาในสายตาของ ‘คุณหนูผึ้ง’ ...หล่อนเดินกระเทือนองคาพยพผ่านเครื่องเรือนราคาแพงที่นำเข้ามาจากยุโรป...โดย ‘ไม’ แม้แต่จะปรายตามอง

“ผึ้ง...ผึ้งลูก”

เสียงซุ่มซึ่มแต่แผ่ด้วยอารมณ์เบิกบานของผู้เป็นพ่อดังขึ้น...ภุมวาริหมุนตัวอยู่สองรอบ ก่อนจะพบว่าพ่อของหล่อนอยู่ทางปีกซ้ายของตึก หล่อนจึงหันตัวกลับแล้วมุ่งตรงไปทางนั้น

“กลับมาแล้วหรือลูกสาวพ่อ” ชายรูปร่างสูงใหญ่ ดูภูมิฐาน ยกแขนขึ้นอ้ารับลูกสาว แต่เมื่อสังเกตเห็นว่าสีหน้าของบุตริมีรอยขุ่นมัว เขาจึงกอดอย่างหลวมๆ แล้วรีบผละออกมาถาม

“เป็นอะไรผึ้ง ดูทำหน้าเข้า...นี่ตกลงว่าออกไปเดินเล่นที่องค์พระมาหรือว่าออกไปจ่ายตลาดกับนางเพื่อกันแน่” สายตาของคนเป็นพ่อมีแววใจดีอยู่เป็นนิตย...และ ภุมวาริเป็นบุตรสาวคนเดียวของมหาเศรษฐีอย่างเขานี้หาใครบังอาจมาแตะต้อง หรือทำให้หล่อนหมองใจ คนเป็นพ่อ...ย่อมพร้อมจะชำระสิ่งเหล่านั้นเพื่อลูกเสมอ...

“ก็ไม่ต้องกันหรอกค่ะ” ภุมวาริแสวงทำกระพริตกระพือต “ก็ป้าเพื่อลิคะ เล่นเดินเกลไถลร่วมชั่วโมง ผึ้งยืนรอ รอแล้วรออีก...รอนจนแทบจะยืนไม่ไหวอยู่แล้ว ป้าเพื่อถึงเพ็งจะนวยนาดกลับมา นี่ถ้าเป็นนั่งเอ้อย ผึ้งด่ามันเจ็บกว่านี่เป็นแน่”

ผู้เป็นบิดาโอบลูกสาวไว้ด้วยท่อนแขนข้างหนึ่ง พร้อมกับใช้ฝ่ามือตบต้นแขนหล่อนเบาๆ อย่างปลอบประโลม

“เอาน่าผึ้ง...ไป ขึ้นไปอาบน้ำอาบทำ เปลี่ยนเสื้อผ้าให้สวยๆ รับประทานอาหารนะ”

คุณเกรียงไกรมักใจดีกับทุกคนเสมอ แต่ ‘ทุกคน’ ที่ว่า...ก็เฉพาะแต่ในคฤหาสน์พรณนิรมย์เท่านั้น ส่วนบุคคลภายนอก ถ้าไม่ใช่พวกมีสกุล รุนชาติละก็ แม้ทางตา...คุณเกรียงไกร พรณนิรมย์ ก็ไม่เหลียวไปพินิจให้เสียเวลา!

น้ำหอมตาบูกิลีนคลุ้งจรรุงจิตถูกประพรมลงบนลำคอขาวระหงของ ภูมวาริ ชุดนอนที่หล่อนสวมเป็นสีขาวเหลืองชมพู ตีตระบายบริเวณต้นแขนทั้งสองข้าง จะว่าเป็นชุดนอนเสียทีเดียวก็ไม่ใช่ เพราะใส่เดินเที่ยวนอกบ้านก็ยังได้

เอื่อยเคาะประตูห้องคุณหนูของหล่อน แล้วเดินเข้ามาพร้อมสีหน้า ยิ้มแย้ม แต่ความยินดีก็ปรากฏอยู่ไม่นาน รอยยิ้มพลันสลายในบัดดล เมื่อเห็นคุณหนูอยู่ในชุดนอนเสียแล้ว

“อะ...อ้าว” เอื่อยมีสีหน้างงัน

“มีอะไรนั่งเอื่อย ประสาทรึ มายืนจ้องฉันอยู่ได้” ภูมวาริมักใช้วาจา เช่นนี้กับเอื่อยหรือป่าวคนอื่นๆ ที่มีอายุอ่อนกว่าเสมอๆ หรือบางครั้งก็เลยเถิด พุดกระแทกแตกดันกระทั่งป่าวร่นป่าวอย่างนางเพื่อและนายเจิมสามี่ของหล่อน ก็เคยโดนมาแล้วหลายครั้งหลายหน

“ทะ...ทำไมคุณหนูถึงสวมชุดนอนแล้วล่ะคะ”

“เฮ้า...อีนี่” หล่อนกระซกเสียงจนอีกฝ่ายเปลวออกนั้วขึ้นอดหู “แกจะให้ฉันนอนเปลือยรี หรือจะให้ฉันสวมชุดนักเรียนนอน นั่งเอื่อย...นั่งประสาท! ประสาทเหมือนแม่แกเลยวันนี้”

เอื่อยหน้าเจื่อนเมื่อถูกด่าลลงคำ แต่หล่อนก็ไม่ได้โกรธ เพียงแต่ ยิ่งทวีความงุนงงขึ้นไปอีกเท่านั้น

“แต่คุณท่านให้คุณหนูลงไปทานสำหรับ ประเดี๋ยวท่านชายภานุดิษฐ์กับคุณชายใหญ่จะเดินทางมาร่วมทานด้วย คุณหนูไม่ทราบหรือคะ”

พืชน้ำจืด

หนึ่งคือสหายของเขาที่ร่ำเรียนมาด้วยกันที่ประเทศเยอรมนี แต่สหายคนสนิทผู้นี้ประดับฐานันดรศักดิ์สูงส่งเกินกว่าเขาจะเล่นหัวได้เหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ และด้วยชื่อเสียงเรียงนามของสหายผู้นี้ จึงไม่มีใครในวงสังคมชั้นสูงคนไหนจะไม่รู้จัก

‘หม่อมเจ้าภานติษฐี เทวจักร’ ผู้ครองวังเทวจักรและอาณาบริเวณ
ที่เรียกว่าราวกับเป็น ‘อาณาจักร’ ภายในวังของท่านมีพื้นที่กว่าห้าสิบไร่

พื้นที่ดังกล่าว...คือเฉพาะส่วนที่เป็นที่ประทับเท่านั้น เพราะนอกจากนี้
สกุลเทวัญตรียังมีที่ดินซึ่งเป็นทรัพย์สินส่วนพระองค์ที่ถือครองมาตราบนาน
เท่านานอีกหลายร้อยไร่ โดยกระจายกระจายอยู่ในหลายจังหวัด ทั้งนครปฐม
กาญจนบุรี และสุพรรณบุรี

วังเวจัตรนนอกจากจะมีชื่อเสียงเรื่องความโอ่อ่าอลังการแล้ว...ภายในวังส่วนหลังยังมีคอกม้าขนาดใหญ่ อันเป็นธุรกิจที่เฟื่องฟูจนเจ้าของแทบจะใช้เบี้ยรองนั่งแทนเบาะได้ ม้าสวยงามในคอกล้วนส่งตรงมาจากต่างประเทศ ส่วนใหญ่บรรทุกมาทางเรือจากยุโรป เข้าแข่งในกีฬาของพระราชินี ไม่ว่าจะลงแข่งสนามไหน ม้าจากคอกของท่านชายภานุดิษฐ์ก็ไม่เคยทำให้เสียชื่อ สามารถเอาชนะและกวาดรางวัลมาได้ทุกครั้ง นับได้ว่าเป็นการสร้างชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลให้ทวีมากขึ้นตามลำดับ

อีกหนึ่งบุคคลที่คุณเกรียงไกรจำเป็นต้องยกมือไหว้ให้ทันในทุกครั้งที่พบหน้า...ไม่ใช่คนอื่นคนไกลที่ไหน เขาผู้นั้นก็คือโอโรสโนท่านชายภานุดิษฐ์ สหายผู้ทรงเกียรติของคุณเกรียงไกรนั่นเอง

‘หม่อมราชวงศ์ภักดินพดล เทวฉัตร’ หากใครกล่าวชื่อนี้ในวงสนทนา น้อยคนนักที่จะส่งเสียงถามกลับว่า ‘เขาเป็นใคร’ ...แน่ละ มีหรือที่ทายาทคนโตของท่านชายจะไม่เป็นที่เลื่อมใส ไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่งล่ะ...

บุรุษรูปงามผู้นี้พร้อมไปด้วยทุกสิ่ง...ผิวขาวเหลืองผุดผ่องประหนึ่งสีน้ำจากภาพวาดที่เขียนสะอาดเกลี้ยงเกลา สำเร็จการศึกษาจากประเทศอังกฤษ สิ่งเหล่านี้จะเพียงพอที่จะบอกได้ว่า ‘คุณชายใหญ่’ มีรสนิยมในการใช้ชีวิตและการอยู่ในสังคมได้น่ายกย่องชื่นชมเพียงใด...เขาคือหนึ่งในชายรูปงามที่หญิงสาววัยกำลังดี ลามไปถึงเหล่าแม่หม้ายทั้งหลายต่างหมายปองและพร้อมจะร่วมหลงใหลได้ทุกที่ทุกเวลา

“เอ...” คุณเกรียงไกรรู้สึกเวลาที่เวลาผ่านไปกว่าครึ่งชั่วโมงแล้ว จนพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า นามมืดลง และอาหารเริ่มเย็น แต่บุตรสาวก็ยังไม่ลงมาเสียที เขาจึงหันไปถามนางเพื่อซึ่งยืนอยู่ที่บริเวณโต๊ะเล็กตรงมุมห้อง เพื่อรอกโยกข้าวมาคดใส่จานให้เจ้านาย

“ทำไมลูกผั่งยังไม่ลงมาอีก นางเพื้อ ขึ้นไปตามมาทีสิ”

นางเพื่อรับคำก่อนจะหันไปปิดฝาโอ่งข้าวสวย แต่ขณะที่กำลังจะเดินออกมาจากประตูห้อง หล่อนก็เกือบชนเข้ากับหญิงสาวร่างระหงในชุดสีแดง

แสบลูกตา...สี่เดียวกับลิปสติกบนกลีบปากอ้อมไม่ผิดเพี้ยน

“เอ้า หนูผึ่ง...มาแล้วนี่พ่อไกร” ท่านชายรับสั่งด้วยสีพักตร์ชื่นชม บิดาของหล่อนหันมามอง และยิ้มหวานให้บุตรสาว พลังนึกชมว่าหล่อนแต่งตัวสวยถูกใจตนนัก

“กราบเพคะท่านชาย” ภูมวารีก้มศีรษะลงให้ผู้ที่สูงศักดิ์ด้วยท่วงทำกิริยานอบน้อม แต่ใครจะรู้บ้างว่าหล่อนกำลังสวมบทนางละครที่ตีบทแตกหญิงสาวคลี่ยิ้มหวาน ชนิดที่ใครได้เห็นเป็นต้องประทับใจในทันที

หม่อมราชวงศ์ภักดินพดลตกตะลึงในความงามของหญิงสาว เขารีบลุกจากเก้าอี้ แล้วเดินอ้อมโต๊ะอาหารตัวยาวมาหาหล่อนที่อีกด้านหนึ่งของโต๊ะ

“ขอบคุณค่ะ” ภูมวาริตอบเพียงสั้นๆ และยังไม่เหลียวตามองบุรุษหนุ่มรูปงามตามมารยาทอีกด้วย

คุณชายใหญ่เดินกลับไปไปยังที่นั่งของตัวเอง เขายังมีรอยยิ้มทรงเสน่ห์ประดับอยู่บนใบหน้า แต่ถึงกระนั้นภูมวาริก็เปรียบเสมือนจิ้งจอกที่ไม่รู้รสแกงหล่อนทำเพียงส่งยิ้มให้บิดาและท่านชาย โดยหลีกเลี่ยงสายตาอ่อนโยนของบุรุษอีกผู้หนึ่ง

“ต้องขอประทานอภัยอย่างสูงเพคะท่านชาย คุณพ่อไม่ยอมบอกหม่อมฉัน ว่าท่านชายจะเสด็จมาร่วมเสวยค่ำนี้”

ท่านชายภานุดิษฐ์ทรงยิ้มโอษฐ์อย่างเอ็นดู ในเวลาเดียวกับที่คุณเกรียงไกรหันไปส่งสายตารวมหญิงสาว

“อะ...เอ่อ กระหม่อมอยากให้คุณแม่ผั่งตื่นตื่นนะขอรับท่านชาย”

“เออละๆ” ทรงยกหัตถ์ข้างหนึ่งขึ้นโบกสองครั้ง “ช่างเถอะพ่อไกร ฉันว่าเรามาเริ่มทานสำหรับกันเสียดีกว่า ประเดี๋ยวจะเย็นชืดเสียหมด อาหารบ้านนี้หน้าตาน่าชิมนัก ฉันรอไม่ไหวแล้ว”

“ขอรับ” คุณเกรียงไกรพยักหน้าบอกนางเพื่อและเอื้อยให้เข้ามาช่วยถวายข้าวและน้ำ ในที่สุดมือค้ำก็เริ่มต้นขึ้นอย่างเต็มความปราโมทย์ในความ

รู้สึกของทุกคน

ยกเว้นสุภาพสตรีเพียงคนเดียวที่แสรังตีสีหน้าว่ามีความสุข

ภุมวาริเดินออกมาหน้าตึกพร้อมกับบิดาเพื่อส่งแขกผู้ทรงเกียรติ ประทับรถยนต์สีดำคันงามซึ่งจอดรออยู่ที่หน้ามุขของคฤหาสน์ ท่านชายเสด็จเข้าประทับด้านในรถ ขณะที่คุณชายใหญ่ยังคงยืนทำความเคารพคุณเกรียงไกร ก่อนจะหันมาทางหญิงสาวผู้สวยสะพรั่งจับจิต และถามขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า

“วันมะริณผมจะเข้าบางกอก...ไม่ทราบว่าคุณผึ่งจะให้เกียรติไปกับผมได้ไหม เราจะได้ไปรับประทานอาหาร และดูหนังฟังเพลงกันไหมครับ”

หญิงสาวผู้ถูกเชื่อเชิญยืนยิ้มอยู่ชั่วขณะหนึ่ง จากนั้นหล่อนก็รีบตอบรับ ก่อนที่ผู้เป็นพ่อจะชิงตอบแทนเสียเอง

“ค่ะ แล้วผึ่งจะรอคุณชายมารับนะคะ”

เป็นคำตอบที่นางเพื่อและเอื้อยซึ่งยืนอยู่ด้านหลังแทบไม่ยากเชื่อหูตัวเอง!

แม้แต่คุณเกรียงไกรเองก็ยังไม่อยากเชื่อ เขาคาดเดาเอาไว้ว่าลูกสาวจะต้องหาทางหลบเลี่ยงดังเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา ซึ่งหล่อนชอบอ้างว่าไม่สบาย บ้าง ติดงานสังสรรค์กับเพื่อนที่สโมสรบ้าง และอีกมากมายสารพัด จนเขาคิดว่าลูกไม่ปรารถนาในตัวชายหนุ่มผู้นี้...วันนี้หล่อนทำให้คุณเกรียงไกรนึกแปลกใจระคนดีใจและชื่นชมที่ไม่ทำให้เขาขายหน้าเช่นคราวก่อนๆ

คุณชายใหญ่เองก็ปิติเป็นอย่างมาก...นี่นับเป็นครั้งแรก และเป็นการเชื่อเชิญโดยส่วนตัวที่ได้รับคำตอบรับจากหล่อน

“ขอบคุณครับ คุณผึ่ง” ชายหนุ่มพรายยิ้มด้วยความยินดี “ผมจะรีบมารับคุณผึ่งแต่เช้า เราจะได้ไปเดินเที่ยวบางกอกกันให้สนุก”

ภุมวาริหยดยิ้มอย่างเสแสร้ง ในใจนึกดูแคลนกับท่าทีของชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าเต็มประดา

‘ทำเป็นดีใจอย่างกับเด็ก...เฮอะ เป็นคุณชายหรือเด็กอมมือกันแน่
นี่ตลอดชีวิตที่ผ่านมาคงไม่เคยผ่านผู้หญิงคนไหนมาเลยสินะ...ฮี่ พวกอ่อนหัด’

“คุณผั่งครับ”

เสียงของคุณชายใหญ่ทำให้หญิงสาวหลุดออกจากภวังค์ หล่นลง
เสียงตอบรับพลางยิ้มหวาน

“คะ...”

“คุณผั่งอยากเดินเล่นที่ไหนเป็นพิเศษหรือเปล่าครับ”

ภุมวาริรู้ลึกว่าคาญ...จะระริกระริกระดี๊กระด๊าอะไรกันนักกันหนานะ
ก็แค่บางกอก...มีอะไรน่าเที่ยวนักหรือ ตอนที่หล่นเรียนอยู่โรงเรียนสตรี ซึ่ง
เป็นโรงเรียนของพวกลูกผู้ดีมีเงิน หล่นมองว่าพระนครหรือบางกอกเป็น
สถานที่ที่แสนธรรมดา ที่ไม่ว่าจะไปทางไหนก็มีแต่ผู้คน รถราเล่นกันขวักไขว่
เดี๋ยวนี้ยิ่งแล้วใหญ่ ชาวว่ารถแท็กซี่มีเตอร์ชนกันเป็นว่าเล่น หลังจากทีรัฐบาล
ประกาศห้ามรถสามล้อรับจ้างวิ่งบนถนนในพระนครตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม
ที่ผ่านมา...

“อะ...เอ่อ ผั่งอยากดูหนังค่ะ” หล่นแก้งหีบยกภาพยนตร์ที่อยาก
ดูมาพูดกับเขา “หนังเรื่อง ‘สองฝั่งฟ้า’ ที่ ชนะ ศรีอุบล กับ พิศมัย วิไลศักดิ์
เล่นเป็นพระเอกนางเอกนะคะ ผั่งเห็นในหนังสือสารเสรี^๑ เมื่อหลายวันก่อน
นำดูเชียวค่ะ”

คุณชายใหญ่หลงชื่นชมในภาพลวงตาที่หล่นสร้างขึ้นจนถึงกับยิ้ม
ไม่หุบ

“ถ้าเช่นนั้นผมจะรีบมารับคุณผั่งแต่เช้านะครับ ถึงเฉลิมกรุงคงทันหนัง
รอบเที่ยงพอดี”

“คะ”

“ผมลานะครับ”

^๑ ข้อมูลจากหนังสือ เมืองไทย ๒๔๔๕-๒๕๑๔ โดย เอนก นาวิกมูล สำนักพิมพ์สายธาร

หญิงสาวยกมือไหว้ ชายหนุ่มรับไหว้ด้วยสีหน้าปิติ

ไม่ช้ารถของวังเหวฉัตรก็เคลื่อนออกจากอาณาเขตอันกว้างขวางของ
คฤหาสน์พรรณภิรมย์ บรรยาการยังคงเหลือความชื่นมื่นให้คุณเกรียงไกร
ได้โอบไหล่ลูกสาวคนเดียวเดินเข้าไปในตึก

นางเพื่อกับเอื่อยกลับเข้ามาในเรือนครวัหลังตึกใหญ่ สองแม่ลูกยังคง
ตกอยู่ในความงุนงงสงสัยกับพฤติกรรมของคุณหนูของพวกหล่อน นางเพื่
มีท่าทีนิ่งเฉย แม้ในใจจะนึกกังขาตามประสาคนรู้จักนิสัยของคุณหนูดี แต่ถึง
กระนั้นหล่อนก็ไม่ได้สนใจเรื่องดังกล่าวมากเท่ากับลูกสาวของหล่อน
ในยามนี้

“แม่ ฉันว่าคุณหนูต้องมีอะไรแน่ๆ เลย แม่ว่าไหม”

นางเพื่อยกมือขึ้นปรางลูกสาวทันควัน “หยุด! พอ!”

“อ้าว” เอื่อยรู้สึกขัดใจที่มารดาไม่เออออกด้วย “แม่ไม่สงสัยบ้างเลยรี
คุณผึ่งเธอพิศวาสคุณชายใหญ่เสียที่ไหน แม่ก็รู้เหมือนกับฉันนั่นละ”

“เอ๊ะ นี่นี่ ฉันบอกให้หยุดพูดไป ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องหรือนั่งเอื่อย”

“รู้! ภาษาคนนะรู้ แต่ที่ไม่รู้ละเรื่องของคุณผึ่ง”

“ถ้าอย่างนั้นก็จงไม่รู้ต่อไป” นางเพื่อตบท “ฉันไม่อยากรู้แล้ว เหนื่อย
จะรีบไปนอน บอกพ่อแก่เก็บข้าวของในครวัให้ดีละ ส่วนแกก็ขึ้นไปกางมุ้งให้
คุณผึ่งได้แล้ว เดี่ยวเธอก็ตะโกนด่าแว๊ดๆ เข้าไปอีก ทีนี้ละวิ่งไฟแลบขึ้นไป
ไม่ทันแน่”

เอื่อยทำท่ากระพืดกระพืด และกระแทกสันเท้าปึงๆ ออกจากเรือนครวั
แต่ไปไม่ได้ไม่กี่ก้าว เสียงของภุมวารก็ดังมาจากชั้นบน ไม่ผิดไปจากคำเตือนของ
นางเพื่...เอื่อยรีบเปลี่ยนจากเดินเป็นวิ่ง ทว่าวิ่งไปได้อีกสองก้าวก็ล้มหน้าคะมำ
ลงไปตะคุบกับตัวใหญ่

เสียงมารดาหล่อนตะโกนไล่หลังมาด้วยความเอือมระอา

“เฮ้! ไม่ต้องรีบขนาดนั้นหรือก้นเอื่อย ถึงอย่างไรขึ้นไปเองก็โดนด่าอยู่ดี

นวนายาเป็นนางพญากียังทัน”

ภุมวาริเขียนบางอย่างลงในกระดาษสีขาว ก่อนจะพับแล้วสอดใส่ซองจดหมายสีน้ำตาล ทาน้ำเล็กน้อยที่มุมซองทั้งสองด้าน แล้วยื่นให้เอื้อยซึ่งนั่งคุกเข่ามองหล่อนด้วยความสงสัยอยู่ครู่หนึ่งแล้ว

“จดหมายถึงใครหรือคะคุณผึ่ง”

ภุมวาริโบกซองจดหมายในมือสองครั้งเป็นเชิงบอกว่าสำคัญ...ให้หล่อนรีบไปเสียที เอื้อยเห็นเจ้านายหงุดหงิดจึงรีบรับมาถือไว้

“พຽງນີ້ແກ່ເຂົາຈະຈົດເລຂາໄປໃຫ້ເຮົາຢູ່ນະ”

“ไอ้ยศ...” บ่าวสาวทวนคำ ครู่หนึ่งเมื่อนึกออกก็พลันตะโกนตอบเสียงใส “อ้อ! คนขับรถของคุณภาส”

“อ๊า! อีนี!” สอง ‘อี’ พุ่งออกจากปากพร้อมกับฝ่ามือที่ฟาดลงมาบนปากคนรับใช้ “จะแหกปากหาวิมานอะไรของแก! คุณพ่อได้ยินเข้า แกจะทำให้ฉันเดือดร้อนนะนี่งี้!”

เอื้อยหน้าเจื่อน หลบสายตาลงมองจดหมายพลงตีหน้าเศร้า

“พຽງນີ້ເຂົ້າຕອນແກ່ໄປຈ່າຍຕຣາດກັບແມ່ແກ່ ແກ່ເດີນເລີ່ຍໄປທາງດ້ານຫຼັງ ອົງຄ໌ພຣະນະ ໄອ້ຍຸດຢູ່ໃນຮ້ານນ້ຳຊາທີ່ມີໄຕ້ະຫມາກຮຸກສອງສາມໄຕ້ະ ແກ່ເຄຍຜ່ານໄປທາງນັ້ນໄປໄຫມ”

เอื้อยทำท่าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็พยักหน้าตอบรับ “อ้อคะ แถวตรอกโรงเจ”

“นั่นละ แล้วแกก็บอกไอ้ยศด้วยนะว่า ได้รับจดหมายแล้วให้รีบนำกลับไปให้คุณภาสทันที แกต้องกำชับมันจนกว่ามันจะไปด้วย อย่าให้มันโอ้อ้อ”

บ่าวสาวเพียงแต่พยักหน้ารับคำ...ในใจนึกอยากรู้ว่าจดหมายฉบับนี้มีถ้อยความอะไรบ้าง แต่แน่นอนว่าหล่อนไม่กล้าถามนายสาวตรงๆ

ความสงสัยประเดประดังเข้ามาในหัวของเอื้อย หากคิณนี้ไม่ได้รู้ มีหวังหล่อนต้องนอนไม่หลับแน่ เมื่อคิดได้ดังนั้นหล่อนจึงตัดสินใจเอ่ยถามเจ้านาย

ออกไปด้วยท่าทีเคอะๆ เซินๆ

“อะ...เอ่อ คุณหนูขา อีฉันอยากรู้เหลือเกินค่ะ ไหนคุณหนูเคยบอก อีฉันไปคะว่า...” ถ้ามมาถึงตรงนี้ หล่อนก็ชะงักไปครู่หนึ่ง ภูมารีหันมามอง สายตาคมกริบจับจ้องเป็นเชิงรอให้หล่อนพูดต่อไป

“...คือคุณหนูเคยบอกอีฉันว่าคุณหนูไม่ชอบชู้หน้า...เอ่อ...ชู้หน้าคุณชายใหญ่ แต่เหตุไฉนวันมะรีน คุณหนูจึงคิดจะไป...”

“กระสันอยากจะรู้” ภูมารีตอกลับด้วยคำพูดที่เจ็บแสบ ส่งผลให้ เอื้อยแทบผงะ “เส! สอดรู้สอดเห็น”

ภูมารีเห็นเรื่องดำทอกคนใช้เป็นเรื่องสนุกปาก ครั้นเห็นเอื้อยหน้าเจื่อนสาแก่ใจแล้ว หล่อนจึงระเบิดเสียงหัวเราะด้วยอารมณ์เยาะหยัน

“ฮาฮาฮา” หญิงสาวหัวเราะร่วน ก่อนจะเอ่ยต่อว่า “ฉันรู้นะ...นั่งเอื้อย แกะไม่ได้เป็นคนใช้ที่โง่เง่าเท่าไรหรอก เพราะมีแต่คนฉลาดเท่านั้นที่ชอบสอดรู้สอดเห็น ไม่เว้นแม้กระทั่งเรื่องของเจ้านาย”

ภูมารีหันหน้ามามองกระจก...ยลโฉมหญิงสาวตรงหน้าด้วยความพึงพอใจ นี่คือความสวยที่สวรรค์มอบให้...หล่อนปลื้มใจที่वासนาของตนสูงส่งกว่าผู้หญิงอีกคน ซึ่งกำลังนั่งทำหน้าบ่นยากอยู่ในขณะนี้

“แกฉลาด...แกเยี่ยมรู้” นายสาวบอกด้วยเสียงที่เบาละ ดวงตาคมกริบเพ่งมองตัวเองในกระจกอย่างนึกภาคภูมิใจในแผนการที่คิดไว้ “คุณชายร่างสูงอย่างกับเปรตวัดสุทัศน์ ผิวพรรณเนียนละเอียด มองแล้วก็นึกขื่น รวากับผู้หญิงอย่างไรวางนั้น...ฮิ! ไอ้พวกนี้...อ่อนต่อโลก! หวันไหวง่ายจะตาย สุภาพบุรุษเสียเปล่า ทำสุขุมเรียบร้อยจนดูแก่เกินกิน ทุเรศ! ผู้หญิงคนไหนได้ไปเป็นสามี ฮิ...คงน่าสงสารน่าดู!”

ภูมารีหัวเราะอย่างขบขัน ในความคิดของหล่อนนั้น หล่อนคิดเสมอว่ารสนิมขของตัวเองอยู่เหนือหญิงสาวรุ่นเดียวกัน หล่อนคิดว่าตัวเองโชคดีกว่าหญิงอื่นมากที่ได้พบผู้ชายซึ่งมีบุคลิกชวนหลงใหล เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ ทั้งคำพูดคำจา และการเกี้ยวพาทย์ที่ทันสมัย ไม่เก่าเชยคร่ำครึเหมือนคุณชาย

ใหญ่...

บุรุษที่หล่อหน้าภาคภูมิใจ...คือหม่อมหลวงภาสกร อกัยรัตน์ เพียงผู้เดียวเท่านั้น!

ช่วงเที่ยงของวันต่อมา...หม่อมหลวงภาสกรก็ได้รับจดหมายของ ภูมวารี เนื้อความในนั้นเขียนบอกว่า...

‘วันพรุ่งนี้ (ยี่สิบสอง มกราคม) คุณชายใหญ่จะมารับผิ้งที่บ้าน แล้วพา ผิ้งไปดูภาพยนตร์ที่เฉลิมกรุง ในบางกอก...ผิ้งใครจะขอร้องคุณภาสค่ะ...’

ชายหนุ่มอ่านถ้อยความเหล่านั้นจนครบทุกตัวอักษร เมื่อรู้ความแล้ว จึงพับจดหมาย โยนลงบนโต๊ะเขียนหนังสือ ยึดเส้นยึดสายพลาถถอนใจด้วยความเบือหน่าย

“คุณภาสขอรับ” นายยศเดินเข้ามาในห้องหนังสือ ยืนกุมมือประสาน กัน และเอ่ยกับเจ้านายด้วยสีหน้าวิตก “คุณหม่อชาญวิทย์เดินทางมาถึงแล้ว ขอรับ”

หม่อมหลวงภาสกรลดแขนที่เหยียดบิดชี้เกียดลง แล้วลุกพรวดขึ้น และเดินออกจากห้อง ไม่กี่ก้าวก็เลี้ยวลงบันไดใหญ่ของวังอภัยรัตน์ ในจังหวะ ที่คุณหม่อวัยกลางคนหัวกระเป๋าสีดำเดินเข้ามาสู่ห้องโถงพอดี

“สวัสดีครับคุณหม่อ” ภาสกรทักทายอย่างสุภาพ คุณหม่อชาญวิทย์เอง ก็รับไหว้อย่างนอบน้อม

“คุณโรจน์ไม่สบายอีกแล้วหรือครับ”

“ครับ ก็อากาศยังไม่พ้นหนาว มกราคมยังเย็นๆ อยู่เลย” แล้วภาสกร ก็ผายมือเป็นเชิงให้คุณหม่อเดินนำ เพราะคุณหม่อเคยมาที่นี่หลายครั้ง จน แทบจะรู้ว่าใครอยู่ห้องไหน

“คุณชายทินกรไม่อยู่หรือครับ” คุณหม่อชาญวิทย์เอ่ยถามตามมารยาท ระหว่างเดินไปด้วยกัน

หม่อมหลวงภาสกรลอบเหยียดริมฝีปากทันทีที่ได้ยินคำถาม ใบหน้า

ของคนเป็นพ่อผู้ดีขึ้นในหัวงำนึก

“ไม่อยู่ครับ” ตอบสั้นๆ แต่ในใจก็ยังมีคำตอบอีกประโยคหนึ่ง ทว่าคิดดีแล้วว่าเขาไม่ควรเผาบ้านตัวเองให้คนนอกเห็น

“วันๆ อยู่แต่ในบ่อน...ไม่ใช่แค่เขาหรอก ข้าวของราคาแพงก็ไปนอนกองเป็นตัวประกันอยู่ในนั่นด้วย” ...นี่คือความคิดของภาสกร

เมื่อคุณหมอชาญวิทย์เดินล่องมาถึงหน้าห้องคนป่วย เขาก็ถอยหลังก้าวหนึ่งตามมารยาท เพื่อให้เจ้าบ้านเดินนำเข้าไปก่อน ภาสกรเดินเข้าไปแล้วผายมือให้คุณหมอซึ่งเดินค้อมตัวตามเข้ามาทางด้านหลัง

หนุ่มวัยยี่สิบที่นอนหายใจรวยรินอยู่บนเตียงค่อยๆ ลืมตาเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของใครหลายคนดังขึ้นภายในห้อง...

“สวัสดีครับคุณโรจน์” คุณหมอชาญวิทย์เอ่ยทักด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “หายใจไม่คล่องอีกแล้วหรือครับ”

หม่อมหลวงภานุโรจน์...น้องชายคนเดียวของหม่อมหลวงภาสกรค่อยๆ ยกมือไหว้ผู้อาวุโสกว่าพลางคลี่ยิ้มออกมาด้วยริมฝีปากที่สั่นระริก...ซึ่งเห็น้อยหอบไปกับการหายใจ ประหนึ่งว่าเขากำลังอยู่ในสนามการต่อสู้ ระหว่างตัวเองกับโรคเวรโรครกรรมที่จะทำให้เขาตายวันตายพรุ่ง

“กะ...ภูมิแพ้กำเริบอีกแล้ว...คะ...ครับ”

“เอาละครับ นอนให้สบาย ไม่ต้องพูดนะครับคุณโรจน์ ประเดี๋ยวจะเหนื่อย” คุณหมอชาญวิทย์มักใช้น้ำเสียงอ่อนโยนต่อผู้ป่วยอยู่เสมอ “หมอจะฉีดยาให้ นะครับ คุณโรจน์จะได้หายใจสะดวกขึ้น”

หม่อมหลวงภานุโรจน์ก็นิ่งใจอย่างตัดพ้อ

‘ฉีดยาอีกแล้วหรือ ชีวิตนี้นั้นจะขาดยาบ้างไม่ได้เลยหรือนี่’

หม่อมหลวงภาสกรที่ยืนกอดอกพิงผนังตรงหัวเตียงน้องชาย มองหม่อมหลวงภานุโรจน์ด้วยความรู้สึกสงสารระคนสังเวช

“ขอยาไว้ฉีดยาเองไม่ได้หรือครับ” ภาสกรถามด้วยความอยากรู้...และต้องการให้เป็นอย่างนั้น

“ไม่ได้ครับ คนที่สามารถใช้เข็มฉีดยาได้ควรจะเป็นหมอหรือพยาบาล
เท่านั้น หากฉีดไม่ถูกวิธี มีสิทธิ์เสียชีวิตได้นะครับคุณภาส”

เมื่อได้ยินดังนั้นคนบนเตียงก็เปรยด้วยเสียงสั่นเครือว่า

“ดีสิ...จะได้ตายๆ ไปเสีย จะได้หมดโรคเวรโรคกรรม...”

คำพูดตัดพ้อชวนให้ความมหุดหิดเกิดขึ้นในอารมณ์ของพี่ชาย

“พูดอะไร...ไอ้โรจน์” เสียงขุ่นถูกเปล่งขึ้นเป็นเชิงปรามด้วยความ
ไม่พอใจ “นายจะรีบตายไปไหน ไม่มีใครบนฟ้า หรือใครหน้าไหนในนรก
ต้องการนายตอนนี้หรอก...นอกจากฉัน”

การสนทนาที่เริ่มต้นขึ้นด้วยความไม่ปรามิทัย ส่งผลให้คุณหมอ
ชาวนิวยอร์กต้องเหลียวมองคนทั้งคู่ไปมา พลังถามตัวเองว่า...ใกล้ถึงเวลาที่เขา
จะได้ฉีดยาหรือยัง

“อะ...เอ่อ ให้หมอมานิดให้ก็ดีแล้วนี่ครับ” ในที่สุดคุณหมอชาวนิวยอร์ก
ก็ทนยืนอยู่เสียบๆ ต่อไปอีกไม่ได้ “ให้หมอมฉีดยารองปลดอดภัยกว่าแน่ๆ ครับ
คุณโรจน์อย่าได้กังวล...คุณไม่ได้เป็นอะไรร้ายแรงเท่าไหร่นักหรอก เดือนหนึ่ง
อาการจะกำเริบสักหนสองหน”

หม่อมหลวงภาณุโรจน์หลับตาลง รอรับความเจ็บปวดจากเข็มฉีดยา...
อุปกรณ์การแพทย์ที่เขาเกลียดที่สุด แต่จำเป็นต้องพึ่งพามันต่อไป...และอาจ
ต้องอาศัยมันไปตลอดชีวิต

“ผมเกรงใจคุณหมอนะครับ” ภาสกรเอ่ยแทนน้องชาย “บางทีอาการ
ของเจ้าโรจน์ก็กำเริบเสิบตางขึ้น...ยิ่งเมื่อเดือนก่อนอากาศหนาวจัด ผมเกรงใจ
คุณหมอเหลือเกิน ขั้บรรณมาฉีดยาให้แทบจะทุกอาทิตย์”

“มันเป็นหน้าที่ของผมครับ คุณอย่าคิดเช่นนั้น” คุณหมอชาวนิวยอร์ก
ถอนเข็มออกมาจากร่างกายของภาณุโรจน์ คนป่วยถอนใจ เมื่อสิ่งแหลมคม
ที่สร้างความเจ็บปวดหลุดพ้นออกไป

“แต่ถ้าคุณต้องการจะหาพยาบาลมาช่วยดูแลคุณโรจน์สักคน ผมว่านั่น
ก็เป็นความคิดที่ดีนะครับ”

หม่อมหลวงภาสกรรับฟังแล้วคิดตาม...

หาพยาบาลมาช่วยดูแลอาการของน้องชายอย่างนั้นหรือ...จริงสิ เขาจำได้ว่าเขาเคยคิดหาพยาบาลดูแลน้องชายเหมือนกัน ทว่า...สิ่งที่ทำให้เขาต้องปลักความคิดนั้นออกไปก็คือ...

‘ค่าใช้จ่าย’ ที่คงจำเป็นต้องใช้มาก เดือนหนึ่งๆ ทั้งค่ายาและค่าคนเฝ้าไข้ไม่รู้จะกี่ร้อยกี่พัน...แล้วเขาจะหาเงินเหล่านั้นมาจากไหน

ยามนี้ทรัพย์สินมีค่าภายในบ้านตกไปอยู่ใต้อาณัติของนายเพชร เจ้าของบ่อนที่บางลำพู ซึ่งบิดาเอามันไปซัดดอก จนวังแทบไม่เหลืออะไรแล้ว

อาชีพการงานของเขาเองก็ไม่มีเป็นหลักเป็นแหล่ง เมื่อก่อนรับราชการได้หนึ่งปี คนเป็นพ่อก็ขยันสร้างชื่อ ‘เสีย’ จนเขาต้องลาออกด้วยความอับอาย และมาร่อนเร่หาเงินจากพวกผู้หญิงมีสตางค์อย่างทุกวันนี้...หลายครั้งเขาก็นึกสมเพชตัวเองอยู่เหมือนกัน

“ผมขอคิดดูก่อนแล้วกันนะครับ คุณหมอ”

น้องชายของเขาลืมตาขึ้นมองคนเป็นพี่...มีหรือที่เขาจะไม่รู้ความคิดของพี่ชายแท้ๆ

“คงมีค่าใช้จ่ายมากเลยสินะครับ คุณหมอ”

ภาสกรหลุบตาลงมองน้องชาย นึกหงุดหงิดที่ภานุโรจน์รู้เท่าทัน

“เอาอย่างนี้นะครับ ผมจะกลับไปลองถามพยาบาลพิเศษดูให้ ถ้าพยาบาลคนไหนคิดราคาไม่แพงมาก ผมจะกลับมาแจ้งให้คุณภาสกับคุณโรจน์รับไว้พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง”

ภาสกรยกมือไหว้ขอบคุณคุณหมออย่างซึ้งใจ แม้ว่าใบหน้าท่าทางจะแลดูเคร่งขรึม ภานุโรจน์เองก็ยกมือขึ้นไหว้อย่างสำนึกในพระคุณ คุณหมอชาญวิทย์ดูแลอาการของเขา และหมั่นเดินทางมาเยี่ยมเยียนจนดูเหมือนกินหน้าที่ของนายแพทย์ทั่วไป

การมาพร้อมกับรอยยิ้มของคุณหมอในทุกครั้งสร้างความอุ่นใจให้แก่คนในวังอภัยรัตนไธ้ได้มากกว่า ‘ผู้ครองวัง’ ตัวจริงในยามนี้เสียอีก...เมื่อหม่อม-

ราชวงศ์ทินิกกร ผู้เป็นบิดาและเจ้าของวังกลับมาที่ไร เป็นต้องอยู่ในสภาพ
หมดเนื้อหมดตัวทุกครั้ง ทองตามตัวหายไปทีละเส้นสองเส้น...จนหมดหีบไป
เสียแล้ว

๓

พิษน้ำผึ้ง (๒)

“เอ๋ม...คุณผึ้งขา”

น้ำเสียงและสีหน้าของเอื้อยบ่งบอกว่าหล่อนมีเรื่องบางอย่างอยากจะพูด

“มีอะไร จะพูดอะไรก็พูดมา!” น้ำเสียงและสีหน้าของนายสาวก็เช่นกัน ...ไปกันใหญ่ ช่างไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในตอนนี้อะเสียเลย...นี่หญิงสาว มิได้มีท่าทีตื่นเต้นดีใจเหมือนสาวๆ คนอื่นที่รู้ว่าตัวเองกำลังไปเที่ยวกับชายหนุ่ม รูปงามเลยหรือ

ก็แน่ละ วันนี้หล่อนต้องแสดงละครนี้มา การดำเนินชีวิตโดยมีหน้ากาก ประทับหน้าอยู่ทั้งวันมันจะมีความสุขไปได้อย่างไร

“คะ...คือ หมวกนะคะ หมวก” เอื้อยยกมือขึ้นไหวๆ ประกอบเรื่องที่พูด

“ทำไม” ภูมวารีเริ่มมีสีหน้าขุ่นซึ่ง พलयกมือขึ้นสัมผัสปีกขนาดใหญ่ ของหมวกฝรั่งสีแดงสลับลูกตา อันเป็นสิ่งที่หล่อนชอบ “มีอะไร...เบ๊ยวรี”

“มะ...มิได้ค่ะ แหม คุณผึ้งขา อย่าหาว่าอิฉันสาระแนหรือสะอะละเลย นะคะคุณ แต่สมัยนี้สตรีในบางกอกยังนิยมสวมหมวกกันอยู่อีกหรือคะ อิฉัน ไม่เห็นว่าคนแถวนี้จะสวมหมวกกันเหมือนเมื่อช่วงยุครัฐบาลที่แล้วนะคะคุณผึ้ง”

“อ้อเอ๊ย! แสร้งน่ะแก” ภูมวารีแผดเสียงลั่นอย่างเหลืออด หล่อนชอบเสียที่ไหนหากมีใครพูดจาชัดแย้งกับรสนิยมของหล่อน “แกเคยเข้าบางกอกรี! สะกดยังสะกดไม่เป็นเลยมั้งนี่ง! สะอะอะจริงเชียว ฉันใส่แล้วหากใครจะมอง...ก็มองด้วยความชื่นชม ไม่เหมือนแก...อึ๊บ้า ตาต๋า!”

ด่าด้วยความพลุ่งพล่านประดุจไฟลามทุ่ง...เอ๊ยเอ๊ยแทบจะยกมือจดหน้าผากพร้อมเอ่ยว่า ‘สาธุ’ เสียงดังๆ สลัดความเวทนาตัวเอง แก่ออกความเห็นนิดเดียว ถูกด่าอย่างสาหัสเสียเทเสี่ย

บ่าวสาวจำต้องอดทนอยู่กับการสมเพศตัวเอง แต่เพียงไม่นาน ‘เจ้าชายโน้ฝัน’ ของหล่อนก็ขับรถฝรั่งเศสขาวคันหรูเข้ามาสู่รั้วคฤหาสน์พรณภิมรย์ และจอดเทียบหน้ามุข เอ๊ยเอ๊ยเกือบจะถอนใจออกมาเสียงดังด้วยความโล่งอก

หม่อมราชวงศ์รักดินพดลที่ก้าวลงมาจากรถดูหล่อเหลาจนบ่าวสาวที่ยืนห่อไหล่อยู่ด้านหลังภูมวารีถึงกับเพลอฉีกยิ้มกว้าง เช่นเดียวกับบ่าวหญิงคนอื่นๆ ที่ยืนกวาดเศษใบไม้อยู่ในสวนหย่อมกว้างใหญ่ซึ่งขนบอยู่สองข้างตึก

คุณชายใหญ่...เหตุใดถึงรูปงามปานนี้

คงจะมีเพียงผู้หญิงที่เชื่อมั่นในรสนิยมของตัวเองว่า ‘สูงส่ง’ เห็นใครอย่างภูมวารีเท่านั้นกระมังที่มองข้ามความสง่างามและหล่อเหลาปานพระเอกในรูปวาดที่ปรากฏตัวอยู่เบื้องหน้า ภูมวารีมองชายหนุ่ม ‘รสนิยมต่ำ’ ในความคิดของตน โดยหารู้ไม่ว่ามันมีอยู่ในตัวของหล่อนอย่างเปี่ยมล้น แล้วหล่อนก็เกิดความคิดที่ผิดแผกไปจากหญิงสาวทั่วไป

‘ผู้ชายอะไร นี่เย็บจนทุเรศ!’

เอากับหล่อนสิ... ‘นี่เย็บจนทุเรศ’ เป็นอย่างไร ใครจะมโนภาพได้นอกจากหล่อนเพียงคนเดียวนี้แหละ

“สวัสดีครับ คุณผึ้ง ต้องขอโทษจริงๆ ครับที่ผมมาช้า คุณผึ้งเลยต้องออกมายืนรอแบบนี้”

“มิได้ค่ะ ผึ้งตื่นเต้นต่างหาก” หล่อนเอ่ยถ้อยคำที่เตรียมไว้แล้ว “เราไปกันเลยเถอะค่ะ ผึ้งบอกคุณพ่อแล้ว ผึ้งไม่ได้เข้าบางกอกเป็นปีๆ แล้วค่ะ รู้สิ”

ตื่นเต้นจัง...รีบไปกันดีกว่านะคะคุณชาย”

คุณชายใหญ่คลี่มมืบบาดใจปาวสาวทุกนาง ณ สถานที่แห่งนี้...ชายหนุ่มรูปงามเอื้อมมือไปเปิดประตูลูกให้หญิงสาว เอื่อยเห็นแล้วรู้สึกอิจฉาปนริษยานายหญิงขึ้นมาทันควัน แถมยังนึกด่าอยู่ในใจอีกด้วยว่า

“นี่ถ้าหล่อนกำลังแสดงละครอยู่ หล่อนก็โง่เต็มประดาแล้วละ! งามทั้งกายทั้งใจ แถมยังเป็นสุภาพบุรุษผู้เพียบพร้อมปานนี้ หากหล่อนยังหลงโง่มนไปพิศวาสไอลูกชายของคุณชายผีพนันคนนั้น...ก็ถือว่าสนิมของหล่อนแยกว่าฉันแล้วละ นังผึ่งเอ๊ย!”

ความเบิกบานที่หน้าจะเกิดขึ้น...กลับไร้ร่องรอย

แผนการที่เกี่ยวพระนครดูเหมือนจะเป็นเรื่องใหญ่ที่หม่อมราชวงศ์ภักดินพดลให้ความสำคัญและจริงจังเหลือเกิน หลังจากคุณชายพามุมวารีชมภาพยนตร์เรื่อง *สองฝั่งฟ้า* จบ และเดินออกมาจากโรงภาพยนตร์เฉลิมกรุงแล้ว ชายหนุ่มก็ลงบันไดมาทำหน้าที่เปิดประตูลูกให้หญิงสาวด้วยท่าทางสุภาพนุ่มนวล สร้างความอิจฉาให้ผู้หญิงในพระนครที่พบเห็น หากแต่เจ้าตัวนั้นหารู้ไม่

“คุณผึ่งอยากเดินเล่นที่ไหนต่อไหมครับ” คุณชายใหญ่ที่กำลังขับรถหันมาถามด้วยรอยยิ้มสดชื่น “เที่ยวห้างดีไหมครับ ห้างในดิเงล”

เพียงแค่อื่อ ‘ในดิเงล’ ผุดขึ้นมา มุมวารีก็แทบจะบ๊ิสิหน้าเบือหน้ายไวไม่ไหว หล่อนเคยหนีโรงเรียนไปเดินเที่ยวที่นั่นกับเพื่อนสนิทครั้งสองครั้งไม่เห็นจะมีอะไร สิ้นค้ำมากก็จริง แต่มันเป็นของที่หล่อนไม่สนใจหรืออยากได้เลยสักชิ้น อาจเป็นเพราะว่าที่บ้านของหล่อนมีข้าวของเครื่องใช้ ‘ชั้นดี’ พร้งพร้อมอยู่แล้วก็ป็นได้

“ไม่ดีกว่าจะคุณชายใหญ่...คุณชายไม่หิวหรอกหรือคะ”

คุณชายใหญ่หน้าเจื่อนทันที เขารีบขอโทษขอโพยเสียงอ่อน กลัวว่าหล่อนจะไม่พอใจ

“นั่นสิ...ผมนี้แย่มากจริงๆ ไม่ได้ดูเวลาลำเวลาเลย” คุณชายใหญ่ผินหน้ามามีมเจื่อนๆ “ปกติผมเป็นคนทานมื้อเที่ยงไม่ตรงเวลา บางวันก็ไม่ได้ทาน ต้องขอโทษจริงๆ ครับ”

‘แย่มากตั้งนานแล้วละยะ’ ภูมวาริคิดในใจ แต่สืหน้ากลับยิ้มพรายทำเป็นไม่ใส่ใจ

“ผั่งไม่ได้ถือโทษโกรธคุณชายหรอกคะ แต่ผั่งขอเสนอห้องอาหารหน่อยได้ไหมคะ”

เมื่อเห็นรอยยิ้มของหญิงสาว คุณชายใหญ่ก็เข้าไปป่าวหล่อนคงไม่คิดตำหนิเขา จึงรีบพยักหน้าตอบรับ

“ได้สิครับ คุณผั่งอยากทานที่ไหนล่ะครับ”

“ผั่งอยากทานอาหารจีนคะ ตอนเด็กๆ คุณพ่อพาผั่งไปทานบ่อยๆ ชื่อร้านนิวกวงแม้ง คุณชายรู้จักไหมคะ”

“ครับ รู้จักสิครับ หญิงเล็กบอกกว่าอาหารจีนที่นั่นอร่อยมาก ย่านเยาวราชใช้ไหมครับ”

“คะ...ไม่ไกลหรอก ครูเดียวจากตรงนี้”

บริการหนุ่มหน้าขาวตาดีเดินตรงมาเปิดประตูรถให้ลูกค้าสาวที่เขาจำได้ไม่เคยลืม...ภูมวาริเคยมาที่นี่กับบิดาอยู่บ่อยๆ และการมาของหล่อนพร้อมคุณชายรูปงามในครั้งนี้ ก็ทำให้เกิดเสียงซุบซิบจากทุกโต๊ะในห้องอาหารสุดหรูราวกับหล่อนมาพร้อมกับเรื่องที่ชวนตื่นเต้นอย่างไรวางนั้น

ข่าวผัดปู้ คือรายการอาหารที่คุณชายใหญ่สั่ง และอีกหลายรายการที่ภูมวาริเป็นคนสั่ง เช่น ปลาติบแต่จิ่ว ขาห่าน ออส่วน หมูหัน รวมไปถึงของหวานที่สั่งไว้เตรียม ‘ล้างปาก’ อย่างเปาะก๊วยเฮ้งยั้งหรือเปาะก๊วยอัลมอนต์...คุณชายใหญ่มองภูมวาริอย่างชื่นชม และอดคิดไม่ได้ว่าหญิงสาวร่างบางแค่นี้ เหตุไฉนถึงรับประทานเก่งยิ่งนัก สั่งอาหารราวกับมีคนร่วมโต๊ะมากกว่าสองคน

ระหว่างนั่งรออาหารที่ส่งไป ภูมวารีก็นั่งซ่ายแลขวา ก่อนจะชะโงกหน้าเข้ามาใกล้คุณชายใหญ่ที่นั่งอยู่ตรงข้ามและลดระดับเสียงเกือบจะเป็นกระซิบ

“คุณชายใหญ่คะ ผឹងขอตัวไปห้องน้ำสักครู่ค่ะ”

“อ้อ...เชิญครับ” คุณชายใหญ่ตอบรับด้วยรอยยิ้ม หญิงสาวจึงลุกออกมาจากโต๊ะด้วยท่าทางสุภาพอ่อนน้อม

แต่ทว่า...ขณะที่ภูมวาริเดินผ่านด้านหลังคุณชาย หล่อนกลับหันไปมองและเหยียดริมฝีปากยิ้มอย่างสาแก่ใจ กับบางเรื่องที่อุบตีขึ้นมาในหัวของหล่อนอย่างปัจจุบันทันด่วน

เวลาผ่านไปร่วมสิบนาที...อาหารชุดแรกก็ถูกบริการห่มนำออกมา

คุณชายใหญ่ยกมือขึ้น หลบตาลงมองโรเล็ทส์เงินบนข้อมือ ภูมวาริหายไปนานเหลือเกิน แล้วความกังวลของเขาก็เป็นอันยุติ เมื่อภูมวาริเดินยิ้มหวานกลับมาที่โต๊ะ

คุณชายใหญ่ตั้งท่าจะลุกขึ้น เพื่อทำหน้าที่สุภาพบุรุษด้วยการเลื่อนเก้าอี้ให้หญิงสาวนั่ง แต่ยังไม่ทันที่เขาจะได้ทำดังที่ใจคิด เขาก็พบกับการปรากฏตัวของใครบางคน! คนที่เป็นแขกผู้ไม่ได้รับเชิญ แต่กลับยื่นท่ายโสอยู่ตรงหน้า แย่งทำหน้าที่สุภาพบุรุษแทนเขา!

“สวัสดิ์ครับ คุณชายภักดีนพดล”

คำทักทายผุดขึ้นจากริมฝีปากของชายหนุ่มรูปหล่อ รูปร่างหน้าตาของเขาดูดี แต่ก็มีอาจเทียบเท่าคุณชายใหญ่...เขาคือหม่อมหลวงภาสกร อภัยรัตน์!

คุณชายใหญ่ชะงัก เหมือนมีใครปรากฏตัวขึ้นมาแล้วยื่นมือเข้ามาหยุดลมหายใจของเขา!

“คุณคือ...” คุณชายใหญ่รู้สึกคุ้นตาผู้ชายคนนี้ และไม่นานก็ยื่นมือออกมาหยุดหม่อมหลวงภาสกร อภัยรัตน์...ทายาทในหม่อมราชวงศ์ทินกรผู้มีชื่อเสียงฉาวโฉ่ไปทั่วตำบลบาง

“คุณภาสกร...” เขาเอ่ยทักทายเมื่อจำได้ “สวัสดิ์ครับ ไม่ทราบว่าคุณก็มาที่นี่ด้วย”

ภาสกรหัวเราะร่วน เขายังยืนอยู่เหนือหญิงสาว ที่ขยำนี้นัยยอนตัวลงนั่งบนเก้าอี้เรียบร้อยแล้ว

“ฝั่งชวนคุณภาสมาเองค่ะ”

ภุมวาริตอบแทนคนรัก ส่งผลให้คุณชายใหญ่งงงันกว่าเดิม คำตอบของหล่อนเหมือนท่อนไม้ที่พาดเข้าใส่ใบหน้าเขาอย่างแรง...กลิ่นของความเจ็บปวดพัดโชยมาเสียแล้ว!

“คุณชายใหญ่คงไม่ว่าอะไรนะค่ะ” ภุมวาริเลิกคิ้วถาม ทำเป็นไม่รู้สิกรู้สา ในขณะที่อีกคนรู้สึกเจ็บแปลบในใจ เหตุการณ์แบบนี้ไม่ควรเกิดขึ้นในแผนที่ยาวของคนที่น่าจะอยู่ในตำแหน่งที่ว่า ‘คนรัก’ ...ภุมวาริ หล่อนคิดอะไรอยู่!

“มะ...มิได้ครับ” สีหน้าของคุณชายใหญ่เฉือนลงอย่างเห็นได้ชัด “เชิญ...คุณภาสนั่งสิครับ”

“ขอบคุณครับ คุณชาย”

โต๊ะอาหารกลายเป็นลานฝึกศพบในความรู้สึกของหม่อมราชวงศ์ ภัคดีนพดลไปในทันที

“คุณฝั่งครับ คุณสั่งออร์ส่วนมาให้ผมใช้ไหมครับเนี่ย” ภาสกรทำหน้าที่ปลาบปลื้มขึ้นชมหญิงสาวจนออกนอกหน้า คุณชายใหญ่เหลือบตามองคนทั้งสองด้วยความหมองใจ ขณะที่ภาสกรยังแสรังชมต่อไป “คุณฝั่งละก็...รู้ใจผมจริงเชียว”

“แห่ม...ก็ฝั่งจำได้นี่คะคุณภาส สมัยก่อนตอนที่ฝั่งยังเรียนอยู่ ฝั่งก็แอบโดดเรียนมานั่งทานอาหารที่นี่กับคุณภาสเกือบทุกสัปดาห์”

ความจริงที่ถูกซ่อนเร้นผุดขึ้นมาทีละเรื่องสองเรื่อง ให้คุณชายใหญ่รู้สึกเจ็บปวด จนผลอกำซ่อนกระเบื้องแน่น

“คุณชายใหญ่ละครับ” คำถามของภาสกรส่งผลให้ชายหนุ่มรูปงามหน้าสลด

“อะไรหรือครับ” หม่อมราชวงศ์ภักดีนพดลเงหน้าขึ้นแล้วถามกลับ

“คุณชายใหญ่ชอบทานอะไรเป็นพิเศษครับ”

คุณชายใหญ่จำเป็นต้องแสรังยิ้มตอบอย่างสุภาพ “ผมทานได้ทุกอย่างครับ ผมทานง่าย”

“โอ้...” ภาสกรอุทานเสียงดังโดยไม่เกรงใจคนร่วมโต๊ะและลูกคำโต๊ะอื่นๆ “คุณชายใหญ่กินไม่เลือกนี่เอง”

คำพูดหยอกเย้าที่เล่นที่จริง และเสียงหัวเราะร่วนนั้นทำให้คุณชายใหญ่ทั้งอับอายและเจ็บใจ

“อ้อ...คุณชายใหญ่ครับ” หม่อมหลวงภาสกรยังไม่หยุดสูมไพบโนตะอาหาร “ปีหน้าจะมีเรื่องมงคลของผมกับคุณผึ่งนะครับ”

‘เรื่องมงคล!’

คุณชายใหญ่อุทานในหัว หัวใจเริ่มหวั่นกับสิ่งที่อีกฝ่ายกำลังจะบอก

“ผมกับคุณผึ่ง เราตั้งใจว่าจะหมั้นและแต่งงานกันครับ ผมขอบอกให้คุณชายรับทราบไว้ก่อนเลยในวันนี้ แล้วอย่าลืมมาเป็นสักขีพยานให้เราด้วยนะครับ”

ความรู้สึกตอนนั้นเสมือนถูกพลักตกสู่กันเหว ครั้นเหลือบสายตามองไปทางหญิงสาว แทนที่หล่อนจะแสดงท่าทีปฏิเสธออกมาบ้าง หล่อนกลับนิ่งยิ้มทำเป็นทองไม่รู้ร้อน!

ความเจ็บปวดเล่นปละเข้ามาในหัวความคิด คุณชายใหญ่ลุกพรวดขึ้นจากโต๊ะ...เป็นไปตามที่หนุ่มสาวที่ร่วมมืออาหารคาดไว้

“คุณชายใหญ่จะไปไหนหรือคะ” ภูมวาริแสรังถามพลางตีลิ้นหน้าสงสัย

“ผมขอตัวนะครับ ผมนึกขึ้นได้ว่าผมมีธุระสำคัญ ต้องรีบกลับไปละสา”

“ตายจริง” ภูมวาริยกมือขึ้นทาบอก “แล้วผึ่งจะกลับอย่างไรละคะคุณชาย”

“ผมคิดว่าตอนนี้คุณมีคนดูแลแล้ว...ผมขอตัวก่อนนะครับ”

คำพูดเด็ดขาดทั้งขุนทั้งห้วน หม่อมราชวงศ์ภักดินพดลเจ็บใจอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อนในชีวิต รวากับมีใครเดินเข้ามาเหยียบหน้า เหมือนถูกคนผลักให้ล้มลง จนเกิดความอับอายอย่างน่าอดสูเป็นที่สุด!

รอยยิ้มสาแก่ใจของภุมวาริปรากฏขึ้นประหนึ่งรอยยิ้มส่งท้าย...อ้อลาคุณชาयरूपงามผู้นี้ไปชั่ววันรินดร!

ณ โถงใหญ่หรรษาแห่งวังเทวจักร หญิงสาวรูปร่างเพรียวลมเดินนวยนาดลงมาจากบันไดใหญ่ พอดีกับที่หญิงรับใช้คนหนึ่งเคลื่อนผ่านมา หล่อนจึงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเรียบเย็น

“รถใครเล่นเข้ามา ป้า...ไปดูซิ”

“ค่ะคุณหญิงเล็ก” หญิงรับใช้วัยกลางคนเดินค้อมหลังผ่านคุณหญิงเล็กตรงออกสู่หน้ามุขกว้าง ไม่กี่ก้าวก็รีบถัดเท้าถอยไปยืนกุมมือประสานกันริมทางเดินหน้าประตูทิศ

ร่างสูงใหญ่ของหม่อมราชวงศ์ภักดินพดลเดินเข้ามาสู่ห้องโถง ขณะที่ผู้เป็นน้องสาวมองด้วยสีหน้างงเหมือนไก่ตาแตก

“อะ...อ้าว พี่ใหญ่” คุณหญิงเล็กทำหน้าที่งงเกินกว่าจะควบคุม “ทะ...ทำไมพี่ใหญ่ถึงได้กลับมาเร็วอย่างนี้ล่ะคะนี่ อีนั้น...”

หล่อนรีบหยุดคำพูดของตัวเองทันทีที่รู้ว่าพลั้งปาก...เรียกคู่อริเก่าสมัยเรียนโรงเรียนประจำในพระนคร

คุณหญิงเล็กรีบเปลี่ยนคำพูดใหม่ “ดูทำหน้าที่เข้าลิ นี่พี่ใหญ่ไปเที่ยวกับแม่ราชินีฝั่ง หรือว่าไปกับนางพญาผิमारกันแน่”

“หญิงเล็ก! หยุดพูด...พี่ไม่อยากได้ยินชื่อหล่อน”

‘หล่อน’ อย่างนั้นหรื! นี่เป็นครั้งแรกกระมัง...ที่พี่ชายใช้วาจาหลบหลู่เกียรติผู้หญิง ผิดแผกไปจากความเป็นสุภาพบุรุษทุกกระเบียดอย่างที่เขาคเคยเป็น

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ”

“เธอยังไม่ต้องรู้หรอก พี่ขอละหญิงเล็ก พี่ปวดหัว จะขึ้นไปพักผ่อน”

หากจะถามว่าหม่อมราชวงศ์หญิงภรณ์ภิรมย์กระจ่างแล้วหรือไม่ หล่อนคงจะตอบว่า ‘ยัง’ แต่ถึงกระนั้นหล่อนก็พอจะคาดเดาได้ว่าแม่ราชินี ผีสิ่งตัวนั้นคงปล่อยเกล็ดใน เผยให้เห็นธาตุแท้แห่งกมลสันดานแล้วสิทำ

‘ผู้หญิงอย่างแกใครจะเอามาทำเมีย มีแต่ไอ้พวกโง่เท่านั้นละ’

คุณหญิงเล็กนี่ย้อนไปถึงอดีต สมัยยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย กลุ่มของหล่อนกับกลุ่มของภุมวาริแทบจะเรียกได้ว่าเป็น ‘ศัตรูคู่แค้น’ กัน เรื่องตบตีและกลั่นแกล้งกันนั้นเกิดขึ้นเป็นประจำเมื่อลับสายตาคู

‘โชคดีที่เทวดาทานเมตตาทาพี่ชาย มิให้ไปครองคู่กับนั่งหย่าอย่างหล่อน หึ ผู้หญิงอะไร แอบป็นรั้วโรงเรียนออกไปพบคู่สวาทแทบจะทุกอาทิตย์ ทุเรศสิ้นดี! บั้นปลายชีวิตของนางนี้ไม่แคล้วโรค ฉันทปรามาสหล่อนไว้เลย นางผี ผีงอเอ๋ย!’

หลังจากร่วมเสพสมอารมณ์หมายภายในรถคันหรูเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หม่อมหลวงภาสกรก็ขับรถมาส่งหญิงคนรักที่วัดกลางบางแก้วตามความต้องการของหญิงสาว

ภุมวาริบอกลาชายหนุ่มด้วยจูมพิทก่อนจะลงจากรถ แล้วโบกสามล้อ ถีบกลับบ้านซึ่งอยู่ไม่ไกลจากจุดนี้ด้วยความปรารถนาเป็นที่สุด

โดยหารู้ไม่ว่าเหตุผลที่พรณภิรมย์ สถานที่พำนักสุดหรูมีเรื่องร้อน...รอหล่อนอยู่!

“นั่งเอ๊ย อยู่ไหน! นั่งเอ๊ย!”

ภุมวาริเดินหน้าตาบูดบึ้งเข้ามาภายในตึกใหญ่ซึ่งเป็นบ้านของตัวเอง เหลียวซ้ายแลขวาเท่าไรก็มองไม่เห็นปาวสาว แต่เมื่อแหงนหน้าขึ้นไปด้านบน หล่อนก็แทบจะปล่อยถุงเสื้อผ้าและข้าวของที่ซื้อมาร่วงลงพื้น!

คุณเกรียงไกรยืนมองหล่อนอยู่บนบันไดใหญ่ ดูเหมือนเขากำลังอยู่ในภาวะทางอารมณ์ที่ติดลบเสียด้วย

“คุณพ่อ” ภูมวาริปรับสีหน้าให้เป็นปกติอย่างรวดเร็ว “นึกว่าคุณพ่อ
ไม่อยู่บ้านเสียอีก เห็นคุณพ่อบอกว่าจะไปทวงเงินลูกหนี้แถวฝั่งธนฯ”

คุณเกรียงไกรไม่ตอบคำถามของลูกสาว นี่แหละคือปฏิกิริยาที่ทำให้
ภูมวาริรู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ

“แกไปไหนมา...ยายฝั่ง!”

เมื่อบิดาเริ่มตั้งเรียบบุตรสาวโดยใช้คำว่า ‘แก’ ภูมวาริก็ประจักษ์แก่ใจ
ทันทีว่าพ่อกำลังไม่พอใจในตัวหลาน

“คะ...คือ...” แต่หญิงสาวก็ตีหน้าซื่อ “คะ...ก็ไปเดินเล่นกับคุณชาย...”

“ยายฝั่ง!”

เสียงตวาดก้องอูบัติขึ้น ความตระหนกตกใจทำให้ข้าวของในมือหญิงสาว
ร่วงเผลลงไปกับพื้นในบัดดล

“คุณพ่อคะ...” หล่อนเริ่มเก็บสีหน้าวิตกเอาไว้ไม่อยู่ “คุณพ่อเป็นอะไร
ไปคะ”

“แกอย่ามาทำโง่เขลากับฉันนะ!” เสียงตะคอกดังกังวานไปทั่วห้องโถง
ใหญ่ ขณะที่คุณเกรียงไกรขมื่อมาทางบุตรสาว ประกาศกร้าวอยู่ในที่...ประหนึ่ง
เขาคือเจ้าชีวิตของทุกคนในบ้าน ไม่เว้นแม้แต่ลูกสาวของเขา “แกไปไหนกับ
ใครมา อย่าพูดปดมดเท็จ!”

ภาพความน่ากลัวในอดีตผุดขึ้น...พ่อใช้ก้านมะยมมัดหนึ่งเชียนหลาน
จนขาลายเมื่อครูส่งข่าวบอกทางบ้านว่าหลานโดดเรียน ตอนนั้นคุณเกรียงไกร
ถึงกับเดินทางไปทำโทษภูมวาริเอง ทำให้หลานอับอายขายหน้านักเรียนทั้ง
โรงเรียน

ภาพความหลังย้อนกลับเข้ามาในหัวภูมวาริอีกครั้ง แม้หล่อนจะรู้ว่า
บิดาคงไม่ทำโทษด้วยวิธีนั้นอีก เพราะบัดนี้หล่อนเติบโตเป็น ‘หญิงสาว’ เป็น
ผู้ใหญ่เกินกว่าจะถูกเชียนตีแล้ว หากทว่าพ่อก็ยังสมารถทำให้หลานเกิดความ
รู้สึกกลัวได้อย่างมิอาจลืม

“คุณพ่อคะ คือ...คือฝั่ง” หล่อนลนลาน ระคนเจ็บใจ นึกดำไปถึง

คุณชายใหญ่ ‘ปากดีนักนะ คงจะโทรศัพท์มาฟ้องละสิ’ คิดแล้วก็รวบฝ่ามือกำแน่นเข้าด้วยกัน ขณะที่ในหัวดำช่ายหนุ่มรูปงามผู้นั้นอย่างสาตเสียดเสีย

“เมื่อครูนี้น่าช่ายภานุติษฐ์ทรงโทรศัพท์มาบอกว่าแกทำเรื่องที่ไร้มารยาทไว้กับคุณชายใหญ่!”

“ไร้มารยาทที่ไหนกัน!” ภูมวาริโพล่งออกไปอย่างเกินกว่าจะอดกลั้น เมื่อความเจ็บใจก่อตัวเป็นก้อนเคลื่อนไหวขึ้นมาจากแน่นอยู่บริเวณหน้าอก ใจหล่อนก็อยากจะดำผู้ช่ายคนนั้นมากกว่านี้

“แกทำอะไรนะ” คุณเกรียงไกรถามกลับด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม แต่เบาลง คล้ายกับเขากำลังพยายามระงับอารมณ์ของตัวเองเช่นกัน

“ก็ฝังรักกับคุณภาสกรอยู่ คุณพ่อเองก็รู้อยู่แก่ใจ แต่คุณพ่อก็พยายามกีดกันฝัง โดยไม่คิดถึงความรู้สึกของฝังเลย!”

ภูมวาริตอบโต้ผู้เป็นบิดาเป็นชุด

“คุณพ่อคิดจะบังคับฝังให้ร่วมหอลงโรงกับพวกผู้ดีตีนแดงพวกนั้น!”

“ฝัง! หยุด! ใช้วาจาหยาบโชนแบบนี้ละ!”

“ฝังไม่หยุดค่ะ ก็เรื่องมันจริงนี่ อีกร้อย...ฝังเกลียดดีคุณหญิงเล็กมันชอบหาเรื่องฝัง ตอนอยู่โรงเรียน มันคิดว่าตัวเองมีปาย ‘หม่อมราชวงศ์’ คล้องคออยู่ ไม่มีใครกล้าทำอะไรมัน ฝังเกลียดดีพวกถือตัว พวกมันลั่นแต่สร้างภาพเพื่อวงศ์ตระกูลเท่านั้น!”

คุณเกรียงไกรรวบมือทั้งสองข้างด้วยความโกรธจัด ลูกสาวของเขา... กำลังจะจุดไฟเผาหัวใจของคนเป็นพ่อให้มอดไหม้!

“แกก็เลยคว่ำลูกช่ายของไอ้ทินกร ไอ้ผีพนันดังเตกนั้นนะหรือ ยายฝัง! แกมันโง่งมกว่าบ่าวในบ้านเสียอีก”

เมื่อถูกนำไปเปรียบเทียบกับพวกชนชั้นต่ำ ภูมวาริก็หัวร่อออกมาด้วยความเจ็บใจ

“คุณพ่อ! คุณพ่อไม่มีหัวใจ คิดจะบังคับลูกสาวให้แต่งงานกับคนที่ลูกไม่รัก!”

“แกจะบอกว่าแกรักไอ้หมาขี้เรื้อนที่เหลือแต่ตัวตัวนั้นนะหรือ ยายผิง!”

“ใช่ค่ะ! ผิงรักคุณภาส และจะไม่ยอมแต่งงานกับใคร นอกจากคุณภาสกร อภัยรัตน์ คนเดียวเท่านั้น!”

คุณเกรียงไกรโกรธบุตรสาวจนตัวสั่น...คิดผิดจริงๆ ที่ให้หล่อนไปเรียนโรงเรียนประจำห่างไกลสายตาพ่อ หล่อนคงจะทำตัวเหลวไหลกตัญญูไม่ดี ขึ้นสวรรค์วิมานไปกับไอ้หนุ่มคนนั้นแล้วหรือยังก็ไมรู้ ยิ่งคิดเขาก็ยิ่งกำมือแน่น และรู้สึกผิดหวังกับพฤติกรรมของบุตรสาวมากขึ้นเป็นทวี!

“งามหน้าไปทำไร!” คุณเกรียงไกรสบถพึมพำในลำคอ พลันตะเบ็งเสียงก้องให้บ่าวรับใช้ปรากฏตัวออกมาจากบรรดามุมเส้า

“นั่งเอื้อย นั่งแหวน! ไอ้พวกผู้ชาย! พวกมึงโผล่หัวออกมาอะ พาคุณผิงขึ้นไปและให้อยู่แต่บนห้อง!”

ภุมวารีนั่งอึ้งตะลึงงันด้วยความไม่คาดคิด

“คุณพ่อจะทำอะไรผิง...” หล่อนเหลียวมองรอบตัว เห็นบ่าวสี่ห้าคนทั้งชายและหญิงเข้ล่อมตัวหล่อนไว้ด้วยท่าที่เก้งๆ กังๆ “คุณพ่อ! นี่ผิงโตแล้วนะคะ คุณพ่อคิดจะกักขังผิงหรือ ผิงไม่ยอมหรอกนะ!”

“ตราบิเดที่แกยังเป็นลูกจั่น แกต้องเชื่อฟังคำสั่งฉัน เอ้า! ไอ้พวกเวรยีนนิ่งอยู่ทำซากกะเบือรี พาลูกกูขึ้นมา เร็วเข้า!”

ภุมวารีสบัดตัวเร่ๆ ข้าวของกระจัดกระจายเต็มพื้น

“อย่านะ อย่านะ อีเอื้อย!” หล่อนชี้หน้าด่ากราด “มึงอย่าบังอาจเซียวนะ กูจะขึ้นไปเอง อย่าได้มีใครแตะเนื้อต้องตัวกู”

คุณเกรียงไกรเพิ่งจะเคยได้ยินลูกสาวกล่าวคำพรูสาวที่เป็นวันแรก เขายืนอึ้งอยู่นาน จนกระทั่งภุมวาริกระแทกเท้าขึ้นมาข้างบน และเดินผ่านเขาไปพร้อมกับหวีดร้องดังลั่น อันเป็นกิริยาของคนเอาแต่ใจ

คุณเกรียงไกรมองตามแผ่นหลังลูกสาวที่เคลื่อนห่างออกไป จนหล่อนเลี้ยวเข้าประตูห้อง แล้วปิดประตูเสียงดังโครม

เขาคิดว่าตอนนี้เป็นเวลาอันสมควรแล้ว

เขาจะต้องทำอะไรสักอย่าง ก่อนที่ความสัมพันธ์ระหว่างภุมวารีกับ
หม่อมหลวงภาสกรจะคืบหน้า...แน่นอน...เขาไม่มีวันยอมให้มันเป็นเช่นนั้นแน่!

คนในกระภา

“ไอ้จักร เมียเอ็งหายหัวไปไหนอีกแล้วละ วันนี้ข้ายังไม่เห็นมันเลย”

คนเข็นรถชนผักถามจักรด้วยน้ำเสียงขุ่นข้อง

“นวลไม่สบายจะลู่” จักรพูดพลางก้มหัวงู้ๆ อยู่ในกิริยาเสียมเสียม
ตัวเป็นนิตย “ฉันเลยให้นวลพักผ่อนอยู่ที่บ้าน”

“วะ! เมียเอ็งนี่มันซีโรคชะมัด เดียวป่วยๆ ตกลงมันจะทำไหมงานนะ
งานข้าเยอะนะเว้ย มันไม่มาคนหนึ่ง ข้าก็ต้องหาตัวแทนมาอีกคน” เขาบ่น
ด้วยอารมณ์หงุดหงิด

“พ่จ้ะนี่นวลมาทำงานตามปกติแน่ๆ จ๊ะลู่ สงสารฉันกับนวลเถิดนะ”

จักรยกมือไหว้ท่วมหัว คนเข็นรถชนผักเบะปากก่อนจะเดินเลี้ยวออกไป
...ชายหนุ่มลัดมือลงพลางทำหน้าเจื่อน...นวลเป็นโรคแพ้อากาศอย่างรุนแรง
โดนลมเย็นๆ ไม่นานหล่อนก็เป็นหวัดคัดจมูกแล้ว

หลังจากได้เงินจากพ่อค้านายจ้าง จักรก็รีบมุ่งหน้ากลับบ้านเพราะเป็น
ห่วงเมีย ชายหนุ่มเดินไปตามทางเดินแคบๆ หลังโรงตลาดที่มีกลิ่นน้ำคร่ำ
ซึ่งทอดไปสู่ชุมชน

“ไอ้พวกหมาหมู!”

เสียงตะคอกของชายคนหนึ่งดังมาจากชอกเล็กๆ เบื้องหน้าที่จักรกำลังจะเดินไปถึง จักรสะดุดฝีเท้าขึ้นหนึ่งและตั้งใจฟังเสียงนั้น

“มึงกล้าทำกับกู มึงรู้ไหมย่ะว่าพวกมึงต้องเจอกับอะไร! อะ...ไอ้ย!”

เสียงกระหับดังปึกๆ ของวัตถุแข็งๆ กระหน่ำดังมาจากชอกชอยนั้น จักรค่อยๆ ย่องเข้าไปใกล้จนกระทั่งถึงแผ่นสังกะสีที่มีรอยแตกเป็นช่องเล็กๆ พอให้จักรได้มองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังถูกรุมทำร้ายด้วยของแข็งอย่างท่อนไม้และท่อนเหล็ก

จักรตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เห็น ชายหนุ่มเหลียวหน้าเหลียวหลัง เขายืนเงอะๆ งะๆ อยู่พักหนึ่ง ก็คิดขึ้นได้ว่าควรทำอะไรสักอย่างเพื่อยุติความรุนแรง

“ไอ้พวกหมาหมู! แน่จริงพวกมึงมาสู้กับกูตัวต่อตัวสิวะ อะ...ไอ้ย!”

‘พวกหมาหมู’ ไม่ยอมฟังเสียง พวกมันไม่สนใจคำพูดของผู้ชายที่กำลังตกอยู่ในสภาวะ ‘หมาจนตรอก’

“ที! ไอ้หมาชาติ! มึงกล้าออกมาเดินผึ่งผายอยู่ตามลำพังได้ยังไง! กูไม่เคยคิดเลยว่ามึงจะโง่เง่าถึงเพียงนี้ ฮะฮะฮะ!!” หนึ่งในหมาหมูหัวเราะร่วนอย่างสาแก่ใจ “กูจะฝากของขวัญชิ้นหนึ่งส่งไปให้ไอ้เสือเมฆ นายของมึง กูจะส่งมึงในสภาพที่น่าอดสูที่สุดไปให้มันเจ็บใจเล่น!”

ในชั่ววินาทีที่ชายช้วนกำลังจะเงื้อท่อนเหล็กฟาดลงไปบนศีรษะของคนจนตรอก...

โป๊ก!

“โอะ...ไอ้ย! ใครวะ”

กระถางต้นไม้ขนาดพอเหมาะถูกทุบมาจากด้านหลัง กระแทกศีรษะของชายช้วนจนเลือดอาบท่วมท้ายทอยและลำคอ บรรดาหมาหมูหันขวับไปมองเบื้องหลัง...ชายหนุ่มผู้ใจเอาจมเข้ามาด้วยความเร็วปานลมกรดเงื้อท่อนไม้ฟาด

ไม่ยั้งมือ! แต่ละคนล้มลงไปกองกับพื้น ในเวลาเดียวกันผู้ชายจนตรอกซึ่งนอนม้อยกระรอกอยู่บนพื้นก็เลื้อบสายตามองผู้ที่เข้ามาช่วยเหลือเขาเอาไว้ด้วยความสงสัย

“มึงเป็นใครวะ ดี! อยากเลือกนักใช้มัย! ได้! มึงเจอกู!”

จักรเสียทำให้ชายชั่วคนหนึ่ง มันถีบท้องเขาจนจุก และล้มกันจั่วเข้า!

ชั่วพริบตานั่นเอง พวกมันก็ตรงเข้ามารุมกระทืบจักรจนชายหนุ่มผู้ถูกกระทำร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด

“ตำรวจ ทางนี้ครับ ทางนี้!”

เสียงของใครบางคนดังขึ้นจากอีกทางหนึ่ง ไม่ช้าบรรดาหมาหมู่ทั้งหลายก็ยุติการกระทำ แล้ววิ่งหนีไปคนละทิศละทาง!

ชายที่ตะโกนเรียกตำรวจวิ่งออกมาจากที่ซ่อนด้วยสีหน้าตื่นตระหนก ชายจนตรอกที่นอนร้องโอดครวญถึงกับตาเบิกกว้าง

“อะ...ไ้มึง!”

“พี่ชาติ! พี่ชาติเป็นยังงี้บ้าง!” มิ่งถามเสียงลั่น “พวกไอ้เสื่อยอดมันกล้าดียังไง!”

ชาติยกมือขึ้นปราม สิ่งให้ลูกน้องของเขาหยุดพูด

“มึงไปดูไอ้หนุ่มคนนั้นซิ” ชาติพยายามลุ่นงันด้วยตัวเอง ขณะที่มิ่งหันขวับไปอีกด้าน ทำตาเบิกโพลง ตกใจกับบุรุษอีกคน...คนที่เขาไม่เคยเห็นหน้าค่าตาก่อน

“เอ็งเป็นใครวะ” มิ่งเคลื่อนตัวมาทางจักร ซึ่งกำลังลุ่นงันด้วยความเจ็บปวด “ข้าไม่เคยเห็นหน้าเอ็งเลย”

จักรยกมือขึ้นขีดเลือดตรงมุมปาก ก่อนจะหันมาตอบด้วยหน้าซีดเขียวแบบคนหมดแรง

“ฉันเพิ่งย้ายมาจากอยุธยาจ๊ะ เช้าบ้านอยู่หลังสวนตาโต๊ะ ข้ามคลองไปฝั่งโน้นนะ”

“คลองเหรอ สวนตาโต๊ะเหรอ” ชาติทวนคำพูดของจักร “เอ่อ...ตาโต๊ะ

ฉันรู้จัก...นี่เียงคงเป็นเด็กรับจ้างเข็นรถส่งผักนะสิ ไซ้ใหม่”

“ไซ้จ๊ะ” จักรตอบอย่างเจียมตัว ไม่มีอารมณ์ซึ่งโกรธแต่ประการใด

“แล้วเียงเข้ามาช่วยข้าทำไมวะ เลือกอยากจะเจ็บตัวเสียอย่างนั้น” ชาติ
...หนุ่มวัยยี่สิบแปดฝนถามด้วยสีหน้าซุนๆ ระคนไม่เข้าใจ “แล้วนี่เียงอยู่คนเดียว
หรือเปล่า”

“อยู่กับเมียจ๊ะ ฉันย้ายมาพร้อมกับเมีย”

“วอแล้ว...” มิ่งสบถแทนลูกพี่ ชาติเองก็กำลังจะเอ่ยเช่นนั้นเหมือนกัน

“อะ...อะไรหรือจ๊ะ”

ชาติส่ายหน้าไปมา ก่อนจะผินหน้ามาบอกชายหนุ่มผู้ประสงค์ดี

“เียงกับเมียจะเดือดร้อนเพราะข้า ข้ากับไอ้มิ่งเนี่ยอยู่ในแพเสื้อเมฆ
เสื้อเมฆคือเจ้านายของเรา เขามีบ่อนลอยน้ำ และแพเก็บอาวุธปืนมากมาย
อยู่ฝั่งลานตากฟ้า เลยไปทางโน้นโน้น ไกลจากที่นี่เหมือนกัน”

“แล้วฉันจะเดือดร้อนอย่างไรหรือ” จักรถามหน้าซีด

“ก็ไอ้เสื้อยอดดนะสิ” มิ่งเอ่ยแทนลูกพี่ “มันถือว่ามันคุ้มกันนี้ นี่ถ้าสมุน
ของไอ้เสื้อยอดคิดว่าเียงเป็นพวกของข้าละก็ เียงกับเมียต้องแย่งแน่ๆ”

คำตอบนั้นทำให้จักรหน้าซีดลงกว่าเดิมเป็นเท่าทวี นี่เขาหาเรื่องเดือดร้อน
ให้ตัวเองและเมียหรือนี่!

“ไอ้หนุ่ม เียงชื่ออะไรวะ” ชาติถามหน้าเครียด

“จักรจ๊ะ”

“เออ ไอ้จักร...เียงกลับบ้านของเียงไปเสีย ข้ากับไอ้มิ่งจะเดินตามเียง
ไปด้วย เียงไม่ต้องวิตก ถ้าเกิดว่าสองสามวันหลังจากนี้ใครไปคุกคามหรือ
ทำร้ายเียงกับเมีย เียงจงหนีมาอยู่กับข้าที่แพของเสื้อเมฆ เข้าใจไหม”

จักรพยักหน้าอย่างกังวล ตอนนี้เขาอยากกลับไปให้ถึงบ้านเร็วๆ เหลือ
เกิน

“พี่จักร! ทำไม...”

นวลตกอกตกใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเห็นสภาพบอบช้ำของสามี หญิงสาวถึงกับพูดไม่ออก

จักรเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้คนรักฟัง...รวมทั้งถ่ายทอดความวิตกกังวลให้ภรรยาฟังด้วยเช่นกัน

“พี่จักรจะ ถ้าเราย้ายไปอยู่ที่ลานตากฟ้า...เราจะไปทำมาหากินอะไรล่ะจ๊ะ”

คำถามของนวลทำให้จักรยังคิดหนักเป็นสองเท่า จริงสินะ...ต่อให้ที่นั่นมีที่พักอาศัยไว้คุ้มกะลาหัว แต่อ่าชีพที่จะทำให้เขามีเงินไว้เลี้ยงตัวเองล่ะ เขาจะทำอะไร ณ ที่แห่งนั้น

หรือว่าการไปพึ่งบารมีของเสือเมฆจะหมายถึงการเข้าไปร่วมรับใช้อยู่ในกองโจร!

ไม่มีวัน! จักรจะไม่ยอมผันตัวเองไปเป็นคนเบื้อนบาป ผิดศีลธรรมเช่นนั้นแน่

“พี่คิดว่า...ถ้าไปถึงที่นั่น บางทีเราอาจจะพอหาช่องทางทำมาหากินได้ เห็นพี่ซาติบอกว่าเสือเมฆอยู่บนแพ แสดงว่าต้องมีแม่น้ำลำคลอง พี่ว่านะ เราจับปลาขายก็ได้นะนวล”

นวลนึกตาม แต่ไม่ได้แสดงความเห็นใดๆ ออกมา

“แต่อย่างไรก็ดี พี่ว่าจะลองอยู่ที่นี้ไปก่อนอีกสักสองสามวัน ถ้าไม่เกิดเรื่องเลวร้ายขึ้นหลังจากวันนี้ แล้วแต่นวลจะตัดสินใจดีกว่า พี่รู้สึกว่ามันอาจจะไม่ยากไป”

นวลทำแพลนในใจให้จักร เสร็จแล้วจึงเดินกลับเข้าครัวเพื่อดับไฟที่ต้มน้ำเอาไว้ ก่อนจะเดินกลับมาพร้อมกระป๋องสังกะสีใบเล็กที่บรรจุน้ำอุ่น และผ้าผืนน้อยสำหรับเช็ดตัว จักรถอดเสื้อออก แล้วรับผ้าชุบน้ำมาเช็ดร่างกายที่แข็งเกร็งแต่ฟกช้ำดำเขียวไปทั้งตัว

“ไม่ใช่ว่านวลไม่อยากไปหรอก แต่นวลเกรงว่า...พวก...” นวลไม่อยาก

เอ่ยชื่อ ‘เสือเมฆ’ ลักเท่าไร และไม่ค่อยชอบใจนัก ก็คนที่ไหนกันจะมีคำว่า ‘เสือ’ นำหน้าชื่อ

“นวลเกรงว่าพวกเขา...อาจจะไม่มีงานมีการให้เราทำก็ได้ ดีไม่ดีพี่จักร อาจต้องกลายเป็น...”

“โจรอย่างนั้นรี” จักรถามกลับทันควัน “นวลรู้จักพี่ดีนี่ พี่จะไปเป็นโจร ได้อย่างไร”

“สิ่งแวดล้อมที่นั่นอาจจะทำให้เราเป็นก็ได้ ใครจะไปรู้ล่ะพี่”

แทนที่จักรจะคิดตาม เขากลับเอาแต่มองสีหน้าที่เต็มไปด้วยความ ห่วงใยของเมียและยิ้มออกมาด้วยความภูมิใจ

ภูมิใจที่ตัวเองเลือกผู้หญิงคนนี้เป็นคู่ชีวิต คู่ทุกข์คู่ยาก...ไปจนถึง วันตายนั้นแล

“พี่จะไม่มีวันเป็นโจร พี่ขอสัญญากับนวล ต่อให้เกิดเรื่องเลวร้ายขึ้น กับเราสองคน แต่พี่จะไม่มีวันทิ้งนวล นวลเชื่อพี่นะ”

หญิงสาวยิ้มบางๆ ความรู้สึกหนึ่งคล้ายกับ ‘लगलंठरुण!’ จู่ๆ ก็จู่โจม เข้ามาสู่ห้วงประสาท แต่นวลไม่สามารถคาดเดาว่าพรุ่งนี้จะเกิดอะไรขึ้นกับ ชีวิตของหล่อน

“นวลก็สัญญาจะ...ว่านวลจะไม่มีวันทิ้งพี่จักร ตราบจนกว่าชีวิตของ นวลจะหาไม่”

จักรโอบกอดเมียด้วยความชื่นมื่น

หากใครจะรู้ว่า...คำสัญญาที่หลุดออกมาจากปากของนวล มันจะ กลายเป็นคำพูดที่สร้างความเจ็บปวดให้จักร ในวันที่โศกนาฏกรรมมาเยือน คนทั้งคู่...

ป้าสาวก้าวเข้ามาภายในห้องของนายหญิงด้วยความหวาดวิตก...

หญิงสาวเจ้าของห้องกำลังนอนคุ้ยอยู่บนเตียงหลังใหญ่ เสียงสะอื้นให้ ดังเพียงแผ่วเบา แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังได้ยินชัด ป้าสาวรู้สึกเวทนาสงสาร

และอารมณ์สนั่นหน้าในเวลาเดียวกัน

‘นี่แหละนะ ฤทธิ์เดชของคุณเกรียงไกร คุณหนูก็ไม่เคยพลาดจำเลยที่ตั้งแต่แตกเนื้อสาวก็ครั้งแล้วที่ต้องมานอนร้องไห้ร้องไห้ เตื่อตรอนเพราะผู้ชายคนนั้น’ อีกแง่หนึ่งก็นับว่าโชคดี เอื่อยคิดว่าหากคุณนายพิไลลักษณ์ผู้เป็นมารดาของภุมวารียังอยู่ คุณนายคงจะตามใจลูกสาว และคุณหนูก็จะเอาแต่ใจตัวเองมากกว่านี้

ไม่รู้ว่โชคร้ายหรือว่โชคดีกันแน่...ที่คณนายของหล่อนเสียชีวิตไปเมื่อสิบปีก่อน ด้วยโรคโลหิตเป็นพิษ

“คุณผ้ช...” บ่าวสาววางถาดล่ำรับเย็นลงบนโต๊ะข้างเตียง พลงลดตัวลงคลานเข้ามามาประชิดขอบเตียง เบื้องหน้าของหล่อนเห็นเพียงแผ่นหลังของภุมวารีที่โค้งงอเพราะกำลังนอนอยู่ในท่าที่ทุกระทม

“ทานล่ำรับหน้อยเถิดคะ นะคะคุณผ้ช”

จบประโยคแล้วอนด้วยควมสงสาร เอื่อยก็แทบจะกระโดดตัวลอยออกมาจากตรงนั้น เมื่อภุมวารีดึงตัวเองให้ลุกขึ้นนั่ง พลันตัวตลวยตามคมมองมาทางบ่าวสาวราวกับจะฆ่าหล่อนแล้วเอาไปเผาหรือแกงกิน!

“คุณพ่อไปไหน!”

เสียงเยือกเย็นจนชวนขนหัวลุก บ่าวสาวลั่นหน้า จะเปล่งเสียงตอบ แต่เสียงเจ้ากรรมดันไม่ยอมออกมาจากลำคอ

“หูตึงรึ! จะตอบหรือไม่ตอบ เดียวฉันตบ!”

“คุณเกรียงไกร...อะ...ออกไปข้างนอก...อะ...อะ!” เสียงเอื่อยลั่นระรัวเหมือนคนเสียดสี แต่คำตอบที่ภุมวารีได้รับ ยิ่งทำให้นายสาววัยกำดัดดูบิตควมรุ่มร้อนภายในอก ภุมวารีลุกขึ้น เอ้อมมือไปทางโต๊ะข้างเตียง ก่อนจะกวาดทุกสิ่งที่อยู่บนนั้นลงมาแตกกระจายเต็มพื้น ขณะที่เอื่อยได้แต่หวีร้องเสียงดังลั่นด้วยความตกใจกลัว

“อีเอื่อย!”

เสียงแหลมแผดลั่น บ่าวสาวถอยกรูดประหนึ่งลูกหนูกล้วแม่วัวใหญ่

“คะ...คุณพี่งา อะ...อิฉันไม่ทราบจริงๆ คะ อิฉันไม่...วะ...ว้าย!”

เรือนผมดำมันถูกจิกตึงจนเจ้าของร่างต้องเขย่งตัวตามด้วยความเจ็บปวด ภูมวาริอยู่ในสภาพไม่ต่างจากคนบ้า หล่อนแสดงความเกรี้ยวกราดจนเอื่อยลืมนไปแล้วว่าหล่อนผู้นี้เป็นมนุษย์

“อีเอื่อย! อย่าต่อแหล ถ้าอีคนสาระเนออย่างแกไม่รู้ วันพรุ่งนี้พระอาทิตย์ก็คงไม่ขึ้นแล้วมั้ง! แกจะบอกฉันดีๆ หรือแกจะบอกในสภาพที่แยกว่านี่อีเอื่อย!”

“คะ...คุณพี่งา...คะ...คุณเกรียงไกรออกไปที่บ่อนนายเพชรคะคุณขา ฮือ...”

เอื่อยถูกเหวี่ยงไปเกือบกระแทกผนังห้องด้านหลัง ขณะที่ภูมวาริหยุดนิ่งคล้ายกับกำลังครุ่นคิดด้วยความวิตกกังวล บ่อนนายเพชรอย่างนั้นหรือ... หรือว่า

‘คุณพ่อ...ต้องไปพบกับคุณชายทินกรเป็นแน่!’

เมื่อคิดได้อย่างนั้นภูมวาริก็เอาแต่เดินวนรอบห้องราวกับเสียสติจน

‘จะทำยังไงดี...ฉันจะทำยังไงดี!’ ความกลัวเกิดขึ้นในหัว ‘คุณพ่อจะต้องเอาเงินไปยัดเยียดคุณชายทินกร เพื่อแลกกับการไม่ให้คุณาสกับเรา ได้ลงเอยกันแน่ๆ เลย คุณพ่อชอบทำอย่างนั้นกับกรณีอื่นๆ ไม่! ไม่มีวัน! ฉันไม่ยอมเด็ดขาด’

ภูมวาริหยุดความกระวนกระวายด้วยการนั่งลงไปบนเตียง ในเวลาเดียวกันนั้นเอื่อยก็ทรุดตัวลงนั่งเก็บเศษกระเบื้องของซามข้าวต้มที่แตกเป็นเสี่ยงๆ อยู่เต็มพรม น้ำตาก็หยดหยาดไม่ขาดสาย

“ไอ้ย!”

เสียงหวีดร้องของภูมวาริทำให้บ่าวสาวถอยกรูดไปนั่งสุดมุมห้อง

“ฉันจะทำยังไงดี! อีเอื่อย แกช่วยฉันคิดทีสิ”

“คะ...คุณพี่งา ตะ...ต้องการอะไรหรือคะ” เอื่อยพยายามคุมเสียงไม่ให้สั่น แต่ก็ทำได้ยากเหลือเกิน

“ฉันจะไม่วันยอมให้คุณพ่อคลุมถุงชน นี่มัน พ.ศ. อะไรแล้ว คุณพ่อนะครีครี เห็นแก่อะไรของวงศ์ตระกูลอย่างเดียว ไม่เคยเห็นใจลูกเลย!”

“ตะ...แต่คุณหนูขา คุณท่านคงคิดดีแล้วละค่ะ คุณหนูเป็นลูกสาวคนเดียวของคุณท่านนี่คะ คุณท่านก็ต้องรัก ต้องเป็นห่วง” เอื้อยเช็ดน้ำตาบ่อยๆ เหมือนเด็ก แล้วยังมีหน้าพูดต่อโดยไม่รู้ว่าตัวเองจะถูกดำเนินไปถึงบรรพบุรุษ “คุณชายใหญ่จะออกจะเพียบพร้อมไปเสียทุกอย่าง คุณหนูน่าจะลองตรองดูนะค่ะ”

ภุมวาริหันมามองตาเขียวอย่างขุ่นข้อง บ่าวสาวแทบจะดันตัวเองให้หายเข้าไปในผนังด้านหลัง ด้วยกลัวเจ้านายผู้มิวายไล่เลี่ยกัน แต่ทว่าความคิดความเห็นช่างแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว

“แกให้ฉันตรงอย่างนั้นรี อีเอื้อย แกถือดียังไงมาเลี่ยมสอนฉัน พูดอย่างนั้นอย่างนี้!”

“มะ...มิได้ค่ะคุณพี่ มีได้ค่ะ”

“อึบ่าวโง่เงา! แกจะให้ฉันตรงคำพูดของแกอย่างนั้นรี แกเป็นใครแล้วฉันเป็นใคร! หน้อย...อี...” ภุมวาริชี้มือไปที่เอื้อย “ฉันจะสรรหาคำไหนมาด่าแกดีนะ อีสาระเน! เก็บเศษกระเบื้องให้หมดเดี๋ยวนี้เลยนะ ไม่อย่างนั้นฉันจะหยิบม้ายัดปากแก หน้อยอีนี้ ทำพูดดีนัก!”

เอื้อยรีบกำลงเก็บต่อ แต่ปากก็อดไม่ได้ที่จะเสนอความเห็น ทั้งๆ ที่ก็ได้ยินอยู่ว่าจะถูกเศษกระเบื้องยัดปากแทนข้าวเย็น

“โอ คุณหนูขา อย่างไรเสียคุณหนูจะทำอะไรได้ละค่ะ ที่อึฉันพูด ก็เพราะสงสารคุณหนู คุณเกรียงไกรท่านนะ ไม่ยอมคุณหนูง่ายๆ หรอกะ อึฉันอยากให้คุณหนูสมหวังในสิ่งที่ปรารถนาจะตาย แต่คำสั่งของคุณเกรียงไกรก็เด็ดขาด คุณหนูเองก็ทราบดีนี่คะ”

ภุมวารินั่งฟังหน้านิ่ง แต่ภายในหาสงบไม่ เอื้อยยังพูดต่อไปโดยไม่สนใจชะตากรรม

“เรื่องเป็นไปได้...บางทีมันก็เป็นไปไม่ได้เสียจริงๆ นะคะคุณหนู...ต่อให้

คุณหนูหนีไปอยู่กับคุณภาส คุณเกรียงไกรก็ต้องพาคุณหนูกลับมาที่นี่อีก
จนได้ ดีไม่ดี คุณหนูอาจถูกลงโทษ ถูกกักพื้นที่เหมือนสมัยที่คุณหนูยังเด็ก
ก็ได้เนอะคะ ที่พูดนี้ก็เพราะเป็นห่วงคุณหนูเท่านั้นแหละคะ หากว่าเรื่องเป็นไป
ไม่ได้ มันจะเป็นไปได้ขึ้นมาจริงๆ ก็คงจะดีสิคะ”

ภุมวาริชะงักกับคำพูดสุดท้ายของเอื้อย จึงหันหน้ามาถามด้วยความ
ขุ่นข้อง

“เรื่องเป็นไปไม่ได้...มันจะเป็นไปไม่ได้ แกหมายความว่ายังไง อีเอื้อย”

“ແหม ก็หลายเรื่องนะคะ อีฉันก็ลำบากสำนวนไปอย่างนั้น...คุณหนูหา
ถ้าคุณหนูหายตัวหะเหินอยู่บนอากาศได้ อีฉันจะไม่กังวลเลย แต่ตราบได้
ที่คุณหนูยังเดินอยู่บนผืนดิน ตราบนั้นคุณเกรียงไกรก็ต้องตามหุดยั้งสิ่ง
ที่คุณหนูจะกระทำทุกครั้งไป หรือถ้าคุณหนูสามารถแยกร่างออกเป็นสองได้
อีฉันก็คงไม่ต้องอยู่เสนอหน้าให้คุณหนูดูว่าบังอาจเลียมสอนได้หรือคะ”

คำพูดที่ดูไร้สาระ...

แต่กลับแฝงไปด้วยทางออกที่ภุมวาริถึงกับอึ้ง หล่อนผินหน้ากลับไป
มองตัวเองในกระจกบนโต๊ะเครื่องแป้ง...

“...แยกร่างออกเป็นสองอย่างนั้นหรือ”

เอื้อยแหงนหน้าขึ้นมองนายสาว ด้วยสีหน้าจุนง “คุณหนูว่าอย่างไร
นะคะ”

ภุมวาริไม่ได้ตอบหรือกล่าวทวนคำพูดนั้นอีกครั้ง ทว่าหล่อนกลับลุก
เดินไปนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ครุ่นคิดถึงสิ่งที่เพิ่งผ่านพบ ภาพเหตุการณ์
ไม่คาดฝันชวนเข้ามาสู่มนต์...ยามนี้ คนในกระจกกำลังบอกภุมวาริเป็น
นัยว่า...

หากหล่อนมีสองร่าง...หรือว่าจะมีใครสักคนที่มีรูปร่างเหมือนหล่อน

เมื่อนั้นแล...ปัญหาซึ่งไร้ทางออกจะพบหนทางสว่าง ที่ทอดไปสู่ประตู
แห่งชัยชนะ!

กลุ่มชายในชุดดำสี่คนเดินนำคุณเกรียงไกรเข้าสู่ตึกหลังใหญ่สีขาว ภายในตกแต่งตามแบบฉบับยุโรป เครื่องเรือนประดับประดาด้วยวัตถุมีค่า บริเวณโหล่งไฟสีแดงซึ่งตัดกับสีขาวสะอาดของห้องโถงมีคนบางตา ผู้ที่เดินออกมาต้อนรับหน้าคุณเกรียงไกรคลี่ยิ้มมาแต่ไกล

“สวัสดิ์ครับคุณเกรียงไกร โอ้โฮ...วันนี้ท่านอุตส่าห์แวะมาเยี่ยมบ่อนผมได้ ผมละคิดถึงท่านเหลือเกิน หายไปหลายเดือนเลยนะครับ สาวๆ ที่นี่ก็บ่นถึงกันถ้วนหน้า” เพชร เจ้าของบ่อนใหญ่ ผู้ครอบครองอาณาจักรช่องสุ่มเม็ดเงิน กว่าร้อยล้านพูดคุยกับคุณท่านแห่งพรณภิรมย์อย่างเจียมตัว หากเพราะคุณเกรียงไกรมีปัญหากับเขาในช่วงเวลาที่เขาขาดสน และเกือบจะตกยาก

“นางยืม จัดห้องพิเศษให้คุณเกรียงไกร พรณภิรมย์ เดี่ยวนี้” เพชร หันไปสั่งหญิงสาวหน้าแหล่ในชุดที่เพ้าสีแดงสด หล่อนเป็นผู้หญิงจัดไฟและบริการชั้นดียกมือไหว้คุณเกรียงไกรด้วยท่าที่อ่อนช้อย แต่คุณเกรียงไกรไม่ได้อยู่ในอารมณ์เดียวกัน เขายกมือขึ้นและโบกไหวๆ แสดงให้รู้ว่าเขากำลังปฏิเสธน้ำใจของนายเพชรในเวลานี้

“เพชร วันนี้นั่นไม่ได้ตั้งใจจะมาพักผ่อน แต่ฉันมาทำธุระสำคัญกับใครบางคน”

เพชรหน้าเจื่อนไปเล็กน้อย แต่ก็แสวงยิ้มพร้อมถามด้วยความสงสัย

“ใครหรือครับ ท่านต้องการพบใครหรือครับ”

“ไอ้คุณชายทinker มันอยู่ที่นี้ใช่มั้ย!”

คุณเกรียงไกรกระแทกเสียงถาม อีกฝ่ายรับรู้ถึงความโกรธซึ่งที่เป็นประกายอยู่ในสายตาของแขกผู้ทรงเกียรติ

“ครับท่าน เอ่อ...ท่านต้องการจะ...”

“พาฉันไปหามันเดี๋ยวนี้!”

การเรียกบุคคลที่มีฐานะอันดรคักดีชั้น ‘หม่อมราชวงศ์’ ด้วยการใช้คำว่า ‘มัน’ เช่นนี้ ยิ่งแสดงให้เห็นว่าคุณเกรียงไกรกำลังไม่สบอารมณ์กับบุคคลที่กล่าวถึงอย่างที่สุด!

“เชิญทางนี้เลยครับ ผมจะพาท่านไปเอง คุณชายกำลังหมดเนื้อหมดตัว อีกประเดี๋ยวคงได้เวลากลับ ท่านมากี่ดี...คุณชายจะได้กลับๆ ไปเสีย เมอาละวาดอยู่ได้ ผมรำคาญ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะเป็นลูกค้ำเกาแก้ว”

คุณเกรียงไกรยิ้มเย้นมุมปาก พลังพยักหน้ารับคำก่อนจะเดินตามเพชรเข้าไปสู่ห้องอบายมุข

“ดี...ถ้านายไม่กล้าทำอะไรกับมัน ฉันจะทำให้มันกระเด็นออกไปจากที่นี่ด้วยตัวของฉันเอง!”

“คุณชายครับ ขอประทานโทษนะครับ” บริกรนายหนึ่งขัดจังหวะการเล่นไพ่ของหม่อมราชวงศ์ทินกร อภัยรัตน์...คุณชายหันขวับมาทำตาเขียวใส่เขาด้วยความขุ่นเคืองทันที

“อะไรของมึง กูกำลังขาขึ้น มึงมาสอดหาสวรรค์อะไรกัน ไอ้ขี้ข้า!”

บริกรหนุ่มหน้าซีดลงไปถนัดตา “คะ...คือ”

ยังไม่ทันที่เขาจะตอบ คุณชายทินกรก็ทอดสายตามองผ่านร่างของบริกรหนุ่มไป และเบิกตาโตขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นคุณเกรียงไกรมาพร้อมกับบริวารสี่คน ทั้งหมดเดินตรงมาราวกับว่าจะตรงมาทางเขา!

“อ้าว! คุณเกรียงไกรนี่นา” คุณชายทินกรลุกขึ้น แต่ในมือยังรวบไพ่ไว้ไม่ยอมปล่อย “ลมอะไรหอบคุณมาเล่นไพ่ถึงบ่อนนายเพชรเนี่ย สะ สะ สะ แหมๆ เจอสหายเก่าอย่างคุณ ผมรู้สึกคึกคักขึ้นมาทันทีเลย เชิญร่วมวงกับเราหน่อยดีไหมครับ”

คุณเกรียงไกรเจดหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายด้วยสายตาดูแคลน

“คนอย่างคุณชาย...มีค่าพอที่จะชวนคนอื่นร่วมวงด้วยหรือไม่ หึ...เห็นว่าคุณหมดตัวจนไม่รู้จะเสียอะไรได้อีกแล้วมิใช่หรือ”

เป็นการตอบรับคำท้าทายที่เปรียบเสมือนเอาเม็ดเล่คมปักอกคุณชายทินกรอย่างแรง! จนผู้ถูกสบประมาทถึงกับยืนนิ่ง หน้าร้อนผ่าว

“คุณเกรียงไกร คุณพูดอย่างนี้ไม่สวยเลยนะครับ...อะ...อ้ออีก!!”

พูดยังไม่ทันจบ มือหนาๆ ของบริวารของคุณเกรียงไกรก็ผลุนผลันเข้ามากระชากคอเสื้อและเหวี่ยงร่างของเขากระแทกลงไปกับโต๊ะไฟ ด้วยเวลาที่รวดเร็วเกินกว่าคุณชายทินกรจะตั้งตัว

“อะ...อ้อย! มะ...มึงทำอะไรกู! อะ...ไอ้เกรียงไกร มึงถือดียังไง!”

เสียงหวีดร้องของสาวขวัญอ่อนดังลั่นไปทั่วห้องอบายมุขกว้าง ในขณะที่เดียวกับที่คุณเกรียงไกรสปีเท้าตรงเข้ามาใกล้คุณชายทินกร แล้วโน้มตัวลงไปเอ่ยคำพูดที่เชือดเฉือนที่สุด

“อย่าปล่อยให้ลูกชายคนโตของแกมาอยู่ม่วมกับลูกสาวของฉันอีก มิเช่นนั้น อย่าหาว่าฉันไม่เตือน... คุณชายทินกร...ไอ้คุณชายหัวเน่า!”

๕

จุดเปลี่ยน...ในรวบผึ้ง

หลังจากกลับมาจากบ่อนนายเพชร คุณเกรียงไกรก็ตรงมาที่ห้องนอนของลูกสาวทันที

“ผึ้ง...เปิดประตูให้พ่อหน่อย”

เสียงของผู้เป็นบิดามีความซุ่มซ่อนอยู่ในที่ ทว่าคนที่อยู่ในห้องก็ไม่ได้ตอบสนองด้วยคำพูดใดๆ

“เพื่อ เปิดประตูให้ฉันสิ”

นางเพื่อเพียงแคะผงกศีรษะ สีหน้าซึ่งเครียด หล่อนเดินไปไขประตูให้เจ้านายและเปิดเข้าไป

ภุมวารี่สะดุ้งเล็กน้อยเมื่อเห็นพ่อก้าวเข้ามาในห้องจนได้ หล่อนลุกนั่งพลงวางสีหน้าบ่นปึงกับผู้เป็นบิดา

“เอื่อยบอกพ่อว่าผึ้งไม่ยอมแตะข้าวเย็นเลยสักเม็ด จริงรี”

แววตาของคุณเกรียงไกรซุ่มเขียว ภุมวารี่รู้ดีแม่จะไม่ได้สบายตาด้วย

“ผึ้งไม่หิว”

“แกจะมาทำตัวแบบนี้ไม่ได้นะ!” เสียงกร้าวของเขาดังก้องประหนึ่งว่า

อุณห์ภูมิภายในห้องจะร้อนขึ้นอีกเท่าตัว “แกอย่ามาประชิดฉันนะ คิดว่าฉันจะยอมอ่อนข้อให้แกไปรักใคร่กับไอ้ลูกชายผีพนันตัวนั้นนะรี! หึ! นอนฝันอยู่ในห้องไปเถอะ แกก็รู้ว่าฉันไม่มีวันยอมอยู่แล้ว!”

มือของภุมวารีข้างที่ซ่อนอยู่ด้านหลังกำแพงคลุมเตียงแน่นปานจะฉีกให้ขาดวิน

“เอื้อย เอาล้ารับเข้ามา”

เอื้อยเดินค้อมหลังเข้ามาในห้องนอนของนายสาวอีกครั้ง พร้อมด้วยถาดล้ารับชุดใหม่...ภุมวารีตัวดสายตามองบ่าวสาวจอมแสบ...นี่คงไปฟ้องพ่อสินะว่าหล่อนไม่ยอมแตะต้องอาหาร

“วางไว้ตรงนั้นละ!” ภุมวารีสั่งเสียงเฉียบขาด บัญหน้าตั้งไปทางโต๊ะข้างเตียง “แล้วก็ออกไปกันได้แล้ว ไม่ต้องมายืนดู ไม่เคยเห็นคนกินข้าวหรือไง!”

ภุมวารีตัวดพาดพิงไปถึงบุพการี แต่ถึงกระนั้น...คุณเกรียงไกรก็ไม่ได้แยแสในอารมณ์ของบุตรสาวมากเท่าไรนัก

“ผึ่ง...ทานล้ารับให้หมดนะ อย่าให้ฉันต้องเดินกลับมาที่นี่อีกเป็นครั้งที่สอง แล้ววันพรุ่งนี้ แกฟังฉันให้ดี!” คุณเกรียงไกรยกนิ้วชี้ขึ้นบอกไวๆ ไปทางบุตรสาว ภุมวารีเหลียวมองด้วยสายตาขุ่นข้อง “วันพรุ่งนี้ฉันจะเดินทางไปเข้าเฝ้าท่านชายภานุดิษฐ์ ฉันโทรศัพท์นัดแนะกับท่านไว้เรียบร้อยแล้ว ฉันจะไปหารือกับท่านชายเรื่องวันหมั้นและวันแต่งของแกกับคุณชายภักดินพดล!”

สิ้นคำประกาศกร้าว คนที่นั่งอยู่บนเตียงถึงกับระงับอาการสั่นของเรือนร่างไว้ไม่อยู่ คุณเกรียงไกรเดินออกไปจากห้องของหล่อน ตามด้วยเอื้อย จากนั้นประตูก็ปิดลง...

“กรี๊ดดด!”

เสียงหวีดร้องของภุมวารีแผดลั่นอย่างไม่อาจอดกลั้น

“งานหมั้น...งานหมั้น!” หล่อนพึมพำอย่างคับแค้นใจ “หมั้นกับผีทำชาตานที่ไหนกันเล่า ฉันไม่ยอมหรอก ฉันไม่ยอม! กรี๊ดดด!”

ภุมวาริแทบจะนอนไม่หลับทั้งคืน... หล่อนเอาแต่ครุ่นคิด หัวใจเต็มไปด้วยไฟแค้น... นี่คือการชะตากรรมหรืออย่างไร เหตุใดถึงได้มีมารผจญคอยกีดกันความสัมพันธ์ระหว่างหล่อนกับหม่อมหลวงภาสกรอยู่รำไป

จนกระทั่ง... นาฬิกาเคลื่อนผ่าน
และดำเนินมาถึงจุดเปลี่ยนในวันต่อมา!

คุณเกรียงไกรเดินทางมาถึงวังเทวน์ตรก่อนเที่ยง... คนรับใช้ของวังรีบเดินเข้ามาต้อนรับ และพาเขาเดินไปสู่ห้องรับรองขนาดใหญ่ซึ่งวิจิตรด้วยเครื่องเรือนไทยประยุกต์สมัยรัชกาลที่ ๕

“อิฉันจะขึ้นไปทูลท่านชายนะคะ คุณเกรียงไกรจะรับชาหรือกาแฟก่อนดีคะ”

“เอาไว้ท่านเสด็จลงมาแล้วค่อยรับพร้อมกันก็ได้” คุณเกรียงไกรตอบรับอย่างสุภาพ

นายพันเคาะประตูห้องเพียงสามครั้ง เมื่อได้ยินเจ้าของห้องส่งเสียงอนุญาต เขาจึงเปิดประตูเข้าไป แล้วเดินมาหยุดประสาธน์มือนิ่ง ค้อมศีรษะลงเล็กน้อยก่อนจะกล่าวรายงาน

“คุณชายใหญ่ขอรับ... คุณเกรียงไกรเดินทางมาถึงแล้วนะขอรับ”

หม่อมราชวงศ์ภักดินพดลทอดชุดคลุมแพรสีเงินออก เผยให้เห็นผิวขาวอมเหลืองผุดผ่อง เขาอยู่ในกางเกงสากลยาวสีเทา คุณชายเดินไปหยิบเสื้อแขนยาวสีขาวในตู้ไม้สักหลังใหญ่ออกมาสวม ทำที่และสีหน้าบ่งบอกว่ารับใช้คนสนิทเป็นเชิงว่า... เขาไม่ได้สนใจหรือแยแสคำพูดใดๆ ของนายพันเลยสักนิด

“แล้วยังไง นายมาบอกฉันทำไม”

“อะ... เอ่อ คุณชายใหญ่ขอรับ ท่านชายทรงเชิญคุณชายใหญ่... ลงไปร่วมเสวยสำหรับเที่ยงกับพระองค์ พร้อมกับคุณเกรียงไกรขอรับ”

คุณชายใหญ่หยุดการเคลื่อนไหว มือที่กำลังติดกระดุมข้อมือเสื้อชะงัก

ไปเกือบนาที

“ตกลงว่า...ท่านพ่อยังทรงมีประสงค์ให้ฉันกับหล่อนผู้นั้น...” คุณชายใหญ่สะดุดคำพูดของตัวเองก่อนจะเอ่ยขึ้นใหม่ “จะให้ฉันกับคุณผึ่งร่วมหอลงโรงกันจริงๆ หรือนี่”

นายพัน ขำรับใช้คนสนิทวัยไล่เลี่ยกับคุณชายใหญ่มีโอกาสและสิทธิมากกว่าคนใช้ทั่วไปภายในวังเวทฉัตร ที่จะเอ่ยแสดงความเห็นต่างๆ แก่เจ้านายผู้เปี่ยมไปด้วยพระเดชพระคุณ

“คุณชายใหญ่ขอรับ ไม่ว่าท่านชายจะทรงมีเหตุผลประการใด คุณชายใหญ่น่าจะลองนำมาตริกตรองดูก่อนนะขอรับ ท่านชายทรงมองการณ์ไกลชัดท่านไป...ท่านจะหาว่าคุณชายดื้อรั้นเสียเปล่าๆ”

“ดื้อรั้นอย่างนั้นรี” คุณชายใหญ่ผินหน้าเรียวงามมาทางคนสนิท “ใครกัน...ที่กำลังดื้อรั้น แถมยังดื้อดึงอีก...ไม่ใช่ท่านพ่อกับคุณเกรียงไกรนั่นหรือกรี้”

นายพันก้มหน้าเสียบไป เขารู้ว่าเวลาใดควรกล่าวแสดงความคิดเห็น แต่ในเวลานี้ เขาไม่ควรเอ่ยคำใดออกไปอีกแล้ว

“คุณผึ่งมีคนรักอยู่แล้ว ฉันเห็นมากับตา นายพัน ถ้านายเป็นฉัน นายจะอย่างไร”

นายพันสั่นหน้าอย่างไม่มีความเห็น คุณชายใหญ่ถอนใจหนักหน่วง ก่อนจะถามคนสนิทอีกครั้ง

“ออกความคิดเห็นมาเถอะ ฉันกำลังปรึกษานายอยู่ นายเป็นคู่คิดของฉัน ฉันไว้วางใจในความคิดเห็นของนาย”

นายพันแงหน้าขึ้นเล็กน้อย เขามองเห็นความไม่สมควร แต่ในเวลานี้ หากเจ้านายที่เขาเคารพรักปรารถนาจะขอคำปรึกษาหารือ เขาในฐานะข้ารับใช้ และเป็นคนสนิทมาตั้งแต่เด็กก็จำเป็นต้องแสดงความคิดเห็นออกมามีอีกครั้ง

“เดินตามรอยผู้ใหญ่เถิดขอรับคุณชาย เพราะไม่ว่าปลายทางจะเกิดผลดีหรือร้าย...กระผมมีความเชื่อมั่นเหลือเกินว่า...ท่านชายทรงมองการณ์ไกล

และทรงพินิจอย่างดีที่สุดแล้ว...คุณชายใหญ่เปรียบเสมือนหัวแก้ว คุณหญิงเล็กเปรียบเสมือนหัวแหวน ทั้งแก้วตาดวงใจก็ใช่ ท่านชายคงทรงตรองดีแล้ว ว่าคุณสมบัติของพระองค์จะต้องทำให้โอรสและธิดาเดินไปสู่อนาคตที่มีแต่ความสุขความเจริญเป็นแน่แท้”

แม้ว่าความเห็นของนายพันจะมีน้ำหนักและน่าเชื่อถือ ทว่าคุณชายใหญ่กลับรู้สึกปริวิตกมาก ปัญหาทุกอย่างอาจจะไม่ได้อยู่ที่เขา หรือแม้แต่ท่านชายผู้เป็นบิดาเอง หรือแม้แต่คุณเกรียงไกรก็ตาม แต่ปัญหาที่แท้จริงอยู่ที่ตัวหญิงสาวผู้นั้นต่างหาก

แม้ว่าภุมวารีจะไม่มีใจรักใคร่ให้เขา...แต่หากหล่อนยินยอมทำตามความประสงค์ของผู้ใหญ่ หม่อมราชวงศ์ภักดินพดล ผู้ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความกตัญญูผู้นี้จะไม่ยอมรับหล่อนมาอยู่ในฐานะคุณผู้หญิงแห่งวังเวงฉัตร

ความมุ่งมาดปรารถนาของภุมวารีประหนึ่งเปลวไฟที่แผดเผาความรู้สึกผิดชอบชั่วดีให้หมดสิ้นไปจากสำนึก

หญิงสาวระมัดระวังทุกอย่างก้าวที่เยื้องกรายออกมาจากห้องนอน มุ่งไปสู่ทางเดินแคบยาวอันมืดสลัว ในที่สุดหล่อนก็มาถึงห้องซึ่งเป็นจุดหมายปลายทาง

ห้องของคุณเกรียงไกรไม่ได้ลั่นกุญแจเอาไว้ ภุมวารีจึงเปิดประตูเข้าไปในห้องอย่างง่ายดาย ทันทีที่เข้าไปหล่อนก็สอดกลอนประตู แล้วเริ่มต้นค้นหาของล้ำค่าบางอย่าง ซึ่งน่าจะถูกเก็บไว้ภายในห้องนี้

และในที่สุด...หล่อนก็คิดว่าเจอมันแล้ว! มันถูกซ่อนอยู่หลังกระฉากบานใหญ่ หน้าโต๊ะที่วางข้าวของสำหรับแต่งตัว

‘กุญแจห้องเก็บสมบัติ’

ถ้าจะเรียกเช่นนั้นก็ไม่ผิด เพราะห้องดังกล่าวถูกลั่นกุญแจไว้แน่นหนาหลายตัว ภุมวารีย่องไปไขกุญแจเปิดประตู...ภายในมีตู้เก็บเอกสาร หนังสือ

โฉนดที่ดิน หนังสือสัญญาของลูกหนี้มากมาย หล่อนกวาดสายตามองรอบห้อง และพบหีบใบใหญ่ตั้งอยู่สุดมุมห้องด้านหลัง

ในพวงกุญแจมีลูกกุญแจเล็กๆ หลายดอก ภูมารีอดทนใช้ลูกกุญแจดอกนั้นดอกนี้ไขจนกระทั่งเปิดหีบได้ในที่สุด

ดวงตาคมกริบเป็นประกายแวววาวเมื่อยลเห็นเพชรนิลจินดา และสร้อยทองกองพะเนินในหีบเบื้องหน้า!

รอยยิ้มผุดขึ้นบนใบหน้าเปื้อนเหงื่อ...สวรรค์! นี่แหละพรที่สวรรค์ท่านเมตตา

‘ฮิฮิฮิ’ หญิงสาวหัวเราะร่วน ภายในใจนึกไปไกลถึงอนาคตว่าหล่อนจะหนีไปจากที่นี่กับคนรักโดยไม่ต้องอดตายได้อย่างไร

กระเป๋าสองใบใหญ่ถูกหิ้วลงมาโดยร่างเพรียวบางของภูมารี... หล่อนต้องระมัดระวังทุกฝีก้าว เมื่อเดินผ่านพุ่มไม้ด้านหลัง วังตัดสนามกว้างเพื่อให้รอดพ้นจากสายตาของคนสวนและคนงานที่ยืนอุ้งงานคุ้ยกันเป็นกลุ่มๆ

ภูมารีโยนกระเป๋าสี ‘สมบัติ’ มาหนักอึ้ง และอีกใบซึ่งหอบเลื้อยผ้ามามากมายลงกับพื้นบริเวณริมกำแพงด้านหลังสวนหย่อม หล่อนมองหาวิธีที่จะหนีออกไปสู่ด้านนอก เมื่อเห็นรอยแตกของกำแพงพอจะปีนขึ้นไปได้ไม่ยาก หล่อนจึงกลั่นใจยกกระเป๋ได้แล้วโยนข้ามรั้วสูงเกือบสองช่วงแขน เมื่อโยนข้ามไปได้ก็นั่งหอบอย่างหมดแรงครู่หนึ่ง แล้วจึงกลั่นใจรวบรวมเรี่ยวแรงที่เหลือปีนขึ้นไปตามรอยแตกของกำแพง จนกระทั่งหล่อนตบลงมาบนพื้นอีกฝั่ง ทั้งเจ็บทั้งปวด...แต่ก็ผินลูกยืนขึ้น แล้วรีบหอบหิ้วกระเป๋าสองใบออกไปโดยเร็ว!

หากจะเปรียบภูมารีเหมือนภัษตรมหาชาติ...หล่อนก็คือ ‘พายุลูกใหญ่’ ที่กำลังเคลื่อนเข้าสู่วังอภัยรัตน

หม่อมหลวงภาสกรถึงกับนั่งอึ้งพุดอะไรไม่ออก เมื่อเห็นหญิงสาวชนชั้นของมาพร้อมกันกับทรัพย์สมบัติที่กองอยู่ละลานตากองห้องรับแขก

ชายหนุ่มบอกไม่ถูกว่าตนเองกำลังตกใจ ดีใจ เสียใจ หรือหวั่นใจกัน
แน่!

แต่ทว่ามีคนคนหนึ่งภายในห้องที่ทำตาลูกวาวและยืมรั้วขึ้นมาทันทีที่
เห็นเพชรนิลจินดาทองพะเนินบนโต๊ะ ความงามของมันเมื่อกระทบแสง
สะท้อนเข้าสายตาของผู้ที่ตกอยู่ในความละโมภ จนเขารู้สึกว่านัยน์ตาพร่ามัว
ไปหมด

“นี่มันอะไรกัน แม่เจ้าโวย!” หม่อมราชวงศ์ทินกรอุทาน ดวงตาลูกวาว
ขณะทีบุตรชายคนโตเหลือบตามองคนเป็นพ่อด้วยความไม่พอใจ แต่พยายาม
ระงับอารมณ์ ก่อนจะเอื้อมมือไปรวบทรัพย์สินมีค่าเหล่านั้นเก็บลงกระเป๋า
ของภุมวาริดังเดิม

“คุณผึ้ง!” ภาสกรหันหน้ากลับมาทางหญิงสาว “คุณกำลังจะทำให้
เรื่องมันวุ่นวายมากขึ้น คุณรู้ตัวหรือเปล่า”

ภุมวาริซังกังน หล่อนไม่คาดคิดว่าชายหนุ่มจะแสดงท่าที่ไม่พอใจ
ก่อนหนีออกจากบ้าน หล่อนคิดว่าเขาจะยินดีกับการมาของหล่อน...พร้อม
ด้วยทรัพย์สินมากมายที่ประเมินค่าไม่ได้เสียอีก

“คุณภาสพูดอย่างนี้หมายความว่าอะไรคะ” หญิงสาวหน้าเผือกสีลง
ถนัดตา “ผึ้งอุตส่าห์หนีมาอยู่กับคุณ ก็ไหนคุณเคยบอกไม่ใช่หรือคะว่าคุณ
อยากอยู่กับผึ้ง อยากแต่งงานกับผึ้ง”

“ใช่ ผมพูดอย่างนั้น” หม่อมหลวงภาสกระเบิดเสียงออกมาด้วยความ
ร้อนรุ่มกลุ้มใจ “แต่ที่คุณหนีออกมาแบบนี้ คุณคิดหรือว่าคุณพ่อของคุณจะ
ไม่ตามมา แล้วพาตัวคุณกลับไป แล้วมันจะแย่ยิ่งกว่าไหม หากคุณถูกจับตัว
ไปอีกครั้ง และถูกขังอยู่แต่ในห้อง...เป็นนักโทษ!”

ภาสกรเชื่อมั่นเหลือเกินว่าคนอย่าง ‘เกรียงไกร พรธณภิมย์’ ทำได้
ทุกอย่างหากใจเขาต้องการ และในเวลานี้ลูกสาวคนเดียวของเขาก็กำลังฝ่าฝืน
คำสั่งของเขา ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่หลวง และที่ภาสกรวิตกมากไปกว่านั้นคือ
ครอบครัวของเขาจะได้รับผลอย่างไร หาก ‘เกรียงไกร พรธณภิมย์’ หยิบยื่น

บทลงโทษที่สาสมมาให้...คนมีเงินก็คือคนมีอำนาจ!

“แล้วเงินพวกนี้...คุณก็ขโมยคุณพ่อของคุณมา”

“คุณภาส!” หญิงสาวเอาแต่ใจवादเสียงแหลม ฝ่ายชายถึงกับหยุด แม้แต่ลมหายใจก็ขาดหายไปชั่ววูบ “ฉันมาเพื่อจะอยู่กับคุณ ฉันไม่ได้จะมาทำให้คุณเดือดร้อน!”

ภาสกรรู้สึกขัน ไม่ได้จะมาทำให้เขาเดือดร้อนอย่างนั้นหรือ แน่ใจหรือ!

“คุณภาสคะ คุณเชื่อฉันสิ”

ชั่ววินาทีที่ชายหนุ่มกำลังจะเบือนหน้าหนีไปถอนถอน สายตาของเขา พลันเห็นแววตาที่ซ่อนนัยบางอย่างภายในดวงตาคมกริบของภุมวาริ! หล่อนคิดจะทำอะไรอย่างนั้นหรือ

“ทุกอย่างจะดำเนินไปด้วยความชื่นมื่น” น้ำเสียงของหญิงสาวเรียบเย็น รอยยิ้มจากริมฝีปากแดงจัดผุดขึ้นมาเพียงมุมปาก “คุณพ่อของฉันจะไม่มีวันเดินทางมาที่นี่ เพื่อตั้งฉันกลับไปแต่งงานกับคุณชายกระดุกอ่อนผู้นั้นแน่”

หม่อมหลวงภาสกรนิ่งงัน...เขากำลังใช้ความคิด

“ทำไมคุณถึงดูมั่นใจนัก”

คราวนี้หญิงสาวเหยียดริมฝีปากยิ้มกว้าง หล่อนเดินตรงเข้าไปโอบคอ ภาสกร ระหว่างที่คนทั้งคู่สบตากันด้วยความรู้สึกที่แตกต่าง หม่อมราชวงศ์ ทินกรก็แอบเปิดกระเป๋าทรงของภุมวาริ และเพ่งมองไปที่ทรัพย์สินภายในนั้น ก่อนจะดึงสร้อยทองคำเส้นใหญ่ออกมา แล้วรีบยัดใส่กระเป๋าทรงเก๋อย่าง รวดไว

“ขออนุญาตใช้รถลักประเดี้ยวลิคะ”

“คุณยังไม่ตอบผม คุณฝัน คุณจะไปไหน”

หญิงสาวยิ้มพรวนและไม่ยอมตอบคำถามของชายหนุ่มง่ายๆ

“รอให้ฉันกลับมาก่อน...แล้วฉันจะบอกนะคะ ให้นายยศอกรถไปกับ ฝัน...” ฝ่ามือเรียวยาวลูบไล้แก้มอกชายหนุ่ม หล่อนไม่อายบิดาของคนรัก เพราะนี่เป็นการกระทำอันเป็นที่คุ้นชินไปแล้ว หล่อนกับภาสกรแสดง

ความรักต่อกันอย่างเปิดเผยตั้งแต่สมัยหนีเรียนมานอนค้างอ้างแรมกับชายหนุ่ม แล้วแอบกลับเข้าโรงเรียนตอนเช้า

“แล้วฝั่งจะรีบกลับมาอะคะ”

หม่อมหลวงภาสกรรู้สึกสังหรณ์ใจชอบกล

นี่ภุมวารีคิดทำการได้อยู่...แล้วเรื่องร้อนๆ จะมาถึงตัวเขาไหม

ความรู้สึกแท้จริงที่ภาสกรไม่เคยกล้าให้ใครรับรู้โดยเฉพาะหญิงสาวผู้นี้ คือชีวิตของเขามีได้ต้องการ ‘ภรรยา’ อย่างภุมวารีเลยสักนิด!

เขาคบกับหล่อนเพราะสิ่งเดียวเท่านั้น หล่อนมี ‘สิ่งเดียว’ ที่เขาต้องการ... นั่นคือ ‘เงิน’

แต่วันนี้สิ...หล่อนหนีออกจากบ้านพร้อมกับสมบัติบ้าที่เขาไม่ได้ต้องการมันเลย! เขาไม่เคยแสดงออกว่าตัวเองกระหายในทรัพย์สินของหล่อนเพียงสักครั้ง เพราะเขายังมีความรู้สึกกระดากอาย เนื่องจากกมลสันดานของเขามีได้เหมือนชายหนุ่มที่คอยแต่จะเกะชวยกระโปรงกิน

เขาต้องการเงิน...เพื่อจุนเจือครอบครัวเพียงเท่านั้น

แต่วันนี้ภุมวารีกำลังตอกย้ำความเลวของเขามากขึ้น ชายหนุ่มระบายนมหายใจอย่างกลัดกลุ้ม เมื่อหันไปมองด้านหลังอีกครั้งก็พบว่าคนเป็นพ่อหายตัวไปเสียแล้ว

“จอดๆ จอดตรงนี่ละ”

ยศเหี้ยมเบรกดั่งเอี้ยด ภุมวารีหุนหันเปิดประตูแล้วก้าวพรวดออกไปโดยไม่รอให้คนขับรถลงมาทำหน้าที่ของตัวเอง

“คุณภุมวารีจะมาซื้อของในตลาดทำไมไม่บอกเล่าขอรับ กระผมจะได้สั่งให้บ่าวสาวในบ้านออกมาซื้อให้ คุณไม่น่าต้องลำบาก”

จบประโยคประสงค์ดี ยศก็หน้าซีดเหมือนเห็นผีใน बदดล เมื่อภุมวารีหันมาจ้องเขาตาเขียวปัดราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“อย่าพาล่ามให้มาก แกร่อذنอยู่ตรงนี้นะ ห้ามหายหัวไปไหนล่ะ”

“อะ...ขอรับ”

ยศยกมือเกาศีรษะแกรกๆ มองสาวสวยร่างระหงเดินตรงเข้าไปใน
โรงตลาด ท่าทีของหล่อนไม่เหมือนกับคนมาจ่ายตลาดเลยสักนิด

“คุณผึ่งเธอมาทำอะไรละ...” ยศได้แต่ถามตัวเองด้วยความสงสัย

ภุมวาริเดินเข้ามาในตลาดสด เสียงพ่อค้าแม่ค้าร้องเรียกให้หล่อน
สนใจ แต่หล่อนกลับเซิดหน้าชูคอมองไปทางอื่น ในใจของหล่อนนั้นร้อนรุ่ม
ประหนึ่งมีใครมาสูมไฟ

‘นั่นนั่นหายไปในไหนนะ มันอยู่ไหนนะ!’

เมื่อเดินจนถึงสุดตลาดแถบหนึ่ง หล่อนก็เลี้ยวเข้าสู่อีกแถบด้วยความ
ระทึกใจ

‘คงไม่ได้ตายโหงไปแล้วนะ โอ้ย! มันต้องอยู่ที่นั่นสิ มันเป็นเด็กเข็นรถ
ชนผักนี่นา’

เดินจนสุดทางอีกแถบหนึ่งก็ยังไม่พบวิ์แววของผู้หญิงที่ภุมวาริปรารถนา
จะพบ หล่อนเหลียวซ้ายแลขวา คนเข็นรถชนผักหายหัวไปไหนหมด นี่มันเพ่ง
จะบายโหมง เลิกงานกันแล้วหรือ

“นี่ป้า!” ภุมวาริตัดสินใจเดินตรงไปยังร้านผักของแม่ค้าวัยกลางคน
พร้อมกับยื่นธนบัตรสีแดงให้แก่เจ้าของร้าน ผู้ยื่นมือมารับด้วยดวงตาเบิกโพลง

“หืม แม่เจ้าประคุณ! ไม่มีเงินทอนหรอกค่ะ เบงก์หนักถึงเพียงนี้”

“ฉันให้เยอะ ไม่ได้จะซื้อของ!”

แม่ค้าหญิงทำหน้าที่เลอลเมื่อหญิงสาวยังคงยื่นมือค้างอยู่อย่างนั้น คน
ถูกเสนอจึงอดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปรับ แล้วเก็บใส่กระเป๋าสลืออย่างรวดเร็ว

“นี่ป้า ฉันมีเรื่องจะถามหน่อย ป้าดูหน้าฉันดีๆ นะ ดู!” ภุมวาริยกนิ้วชี้
ที่หน้าตัวเอง

แม่ค้าขายผักชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ เพ่งสายตามองตามคำสั่งอย่างงุนงง

“อ้อ ดูแล้ว ฉันดูแล้วแม่คุณ สวยจริงๆ”

“ฉันไม่ได้จะให้ชม! ป้าเคยเห็นนางผู้หญิงเข็นรถชนผักบ้างมั๊ย ที่หน้า
มันคล้ายๆ ฉันนะ”

แม่คำถอยกลับไปนั่งครุ่นคิด ภูมวารียืนรอคำตอบอย่างระทึกใจ

“จะว่าไปนะแม่คุณ...อ้ายอีที่มันเข็นผักมาส่งตามร้านนะ มันก็โพก
ผ้าขาวม้าคลุมศีรษะกันทั้งนั้น ฉันไม่เคยเห็นหน้าพวกมันชัดๆ เลยสักคน แต่
ที่จำได้นะ พอจำได้เพียงรูปร่างเท่านั้น มองแค่แผ่นหลังก็รู้แล้วว่าใครเป็นใคร
ชื่ออะไรกันบ้าง”

ภูมวาริแสดงสีหน้าผิดหวังปนหงุดหงิด

“แล้วคนที่หุ่นบางๆ สูงประมาณฉัน ผมเผ้ายาวรุงรัง ผิวขาวหน้อย
ป้าลองคิดซิ! คิดซิ! รู้จักบ้างมั๊ย”

ภูมวาริเหมือนจึกตื่นไฟ หลอนทำอะไรไม่ถูก เวลาหลอนมีจำกัด เกรง
ว่าแผนการจะแตกเอาเสียก่อน

“หุ่นบางๆ เறอ...เดี๋ยวขอนึกก่อนนะแม่คุณ”

แม่คำ้วยกลางคน...ใช้เวลานี้มากกว่าห้านาที ภูมวารียืนต้นผางอย่าง
อดรนทนไม่ไหว

“เอ้า! จะนึกไปถึงไหน มันมีกี่คนล่ะป้า ผู้หญิงรูปร่างคล้ายๆ ฉันเนี่ย!”

“อ้อ...นี่ก็ออกแล้ว” กว่าจะตอบได้ต้องโดนตวาดแหวเสียก่อน “อีนวล
แน่ๆ อีนวลแน่ๆ เลย”

“นวล...” ภูมวาริทวนคำพูดของอีกฝ่าย “ชื่อนวลรี”

“น่าจะใช่เนะ มองเดินๆ รูปร่างคล้ายๆ กับคุณนี่แหละ เนี่ยๆ มันน่าจะ
อยู่หลังตึกโรงตลาดนี่แหละ ตอนนี้นะพวกคนเข็นรถชนผักกำลังล้อมวงกินข้าว
กันอยู่ทีนั้น คุณลองเดินไปดูสิ”

ภูมวาริยิ้มพรายออกมาอย่างมีความหวัง!

“นวล...เชื่อพี่เถอะนะ นวลกลับบ้านไปก่อนเถอะ หน้าของนวลชัดมาก
แล้ว พี่เป็นห่วงนวลจริงๆ”

หญิงคนรักผีน้อย แม้ว่าตอนนี้ร่างกายของหล่อนจะอ่อนประหนึ่งคนเป็นไข้

“นวลไม่เป็นไรจริงๆ จ๊ะ” แม้แต่จะพูดเสียงก็ยังสั่น จักรหรือจะยอม

“กลับบ้านเดี๋ยวนี้เลยนวล”

“แต่พี่จักรจ๊ะ” หญิงสาวทำสายตาแววอน “นวลไม่อยากถูกนายจ้างดูด่าอีก ถ้านวลถูกไล่ไม่ให้มาทำงาน นวลจะช่วยพี่จักรหาเงินได้อย่างไร”

ชายหนุ่มนิ่งไปครู่หนึ่ง...ที่เขานิ่ง ไม่ได้หมายความว่ากำลังคิดจะยินยอมคนรัก เขานิ่งเพราะนึกเป็นห่วงเมียต่างหาก

“นวล...กลับบ้านเดี๋ยวนี้ นวลต้องเชื่อพี่สิ ถ้านวลเป็นลมล้มไป พี่จะไม่ยิ่งแยะหรือนวล” ชายหนุ่มรวบมือของหญิงสาวขึ้นมากุมเอาไว้แน่น “กลับบ้านเถอะนวล พี่ขอรับรอง”

เมื่อเห็นสีหน้าวิงวอนของชายหนุ่ม นวลก็ได้แต่นิ่ง พูดไม่ออก จักรยกมือที่กุมฝ่ามือของหญิงสาวขึ้นมาหอมเบาๆ ซึ่งมันหอมเสมอสำหรับเขา

“กลับบ้าน ดูแลบ้าน หุงข้าว และทำกับข้าวไว้รอพี่นะ”

รอยยิ้มของจักรปรากฏขึ้นบนใบหน้า สิ่งนี้แหละที่ทำให้นวลยิ้มออกมาได้ หล่อนพยักหน้าก่อนจะถูกชายหนุ่มดันเบาๆ ให้เดินออกมา

ในความรู้สึกของจักรยามนี้มีบางสิ่งคล้ายกับกลางสังหรณ์แล่นวาบเข้ามาในหัว

ภาพของนวลกำลังเดินจากไป...แผ่นหลังของหล่อนประหนึ่งรูปวาดรูปสุดท้ายที่เขาจะได้เห็น!

ในมุมหนึ่งบริเวณหลังตึกที่นวลเพิ่งเดินผ่านไป

เบื้องหลังของนวลปรากฏร่างของหญิงสาวในชุดกระโปรงสีแดงยาว แทบเท้า หล่อนเคลื่อนไหวตัวตามนวลมาเรื่อยๆ ประหนึ่งว่าหล่อน คือ ‘เงาอันตราย!’